

SVĚTLO

37. ČÍSLO / XI. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

14. ZÁŘÍ 2003

Z obsahu:

K výročí volby mého předchůdce

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
27. srpna 2003
- strana 2 -

Dívat se na povýšený Kříž se skromností a pokorou

- strana 4 -

Mater Dolorosa

Giovanni Sabatini
- strana 5 -

Setkání s něčím zcela jiným

O jedné misijní cestě
do Pákistánu
- strana 6 -

Přelom, nebo počátek úpadku?

Mieczysław Ryba
- strana 8 -

Krise mužství

- strana 10 -

Mami, můžu brát pilulky?

Rodičovské napětí mezi
důvěrou, kontrolou, sta-
rostí a odpovědností
- strana 12 -

U svatého Vavřínečka

- strana 14 -

Putování sochy Panny Marie Fatimské

- strana 16 -

Dvanáct hvězd

Josef Koláček
- strana 17 -

Pieta, r. 1460, Národní muzeum v Krakově, Polsko

K výročí volby mého předchůdce

Pozdě večer v sobotu 26. srpna 1978 byl zvolen papežem můj ctihodný předchůdce Jan Pavel I. Včera uplynulo od té události 25 let.

Vracím se dnes ke dvěma momentům, které jsem měl to potěšení prožít s velkým dojetím. Vzpomínám si, jak se jeho slova hluboce dotkla srdcí lidí, kteří zaplnili náměstí Svátého Petra. Od první chvíle, kdy se objevil v lodžii vatikánské baziliky, se upevnil s přítomnými proud spontánní sympatie. Jeho usměvavá tvář, jeho otevřený a důvěřivý pohled si získaly srdce Římanů i věřících celého světa.

Přišel ze slavného církevního společenství v Benátkách, které již dalo Církvi ve 20. století dva velké papeže: Pia X., u něhož si letos připomínáme 100. výročí zvolení papežem, a bl. Jana XXIII., kterého jsme si připomněli letos v červnu u příležitosti 40. výročí jeho úmrtí.

„Svěřujeme se s plnou důvěrou pomoci Páně,“ řekl no-

vý papež ve svém prvním rozhlasovém poselství. Byl především mistrem ryzí víry bez ústupků přechodným a světským módám. Snažil se přizpůsobit své výklady vnímavosti lidu, ale vždy zachovával jasnost učení a souvislost s jeho uplatněním v životě.

Příkladná víra a důvěra

Jaké však bylo tajemství tohoto jeho kouzla, ne-li ustavičný styk s Pánem? „Ty to víš. Snažím se být s tebou v ustavičném rozhovoru,“ napsal v jednom ze svých spisů ve formě dopisu Ježíši. „Důležité je, aby Kristus byl milován a následován.“ Pravda, která přeložena do životní praxe znamená, že „křesťanství a radost se k sobě dobře hodí“.

Den po svém zvolení při nedělním Anděl Páně 27. srpna, když připomněl své předchůdce, řekl: „Nemám ani moudrost srdce Jana, ani kulturní průpravu jako papež Pavel, a přece jsem na jejich místě.

Musím hledat způsob, jak sloužit Církvi.“

Pokora a optimismus

Byl velmi svázán s papeži, kteří ho předešli. Mezi nimi se činil maličkým a projevoval tak onu pokoru, která byla vždy prvním pravidlem jeho života. Pokora a optimismus byly pro jeho život charakteristické.

Právě díky těmto darům nám zanechal v průběhu svého prchavého pobytu mezi námi poselství naděje, kterou přijalo tolik srdcí. „Být optimistou navzdory všemu,“ říkával s oblibou, „důvěra v Boha musí být základem našich myšlenek a našich činů.“ A poznamenával s realismem oživovaným vírou: „Hlavní osoby našeho života jsou dvě: Bůh a každý z nás.“

Jeho slovo a jeho osoba vstoupily do duší všech, a proto zpráva o jeho nenadále smrti v noci 28. září byla ohromující. Zhasl úsměv pastýře tak blízkého lidu, který uměl zahájit jasný a vyrovnaný dialog s kulturou a se světem.

Stále aktuální poselství

Těch několik málo projevů a spisů, které zanechal jako papež, obohacuje nemalý soubor

jeho textů, které si i dvacet pět let po jeho smrti zachovávají překvapující aktuálnost. Jednou řekl: „Pokrok lidí, kteří se milují a pokládají se za bratry a děti jednoho Boha Otce, může být obdivuhodnou věcí. Pokrok lidí, kteří neuznávají Boha za jediného Otce, se stává ustavičným nebezpečím.“ Jaká pravda je v těchto jeho slovech, potřebných i pro lidi naší doby!

Kéž lidstvo dokáže přijmout tak moudré napomenutí a uhasit tak četná ohniska nenávisti a násilí, která jsou přítomná v tolika částech světa, aby byl vytvořen ve svornosti spravedlivější a solidárnější svět!

Na přímluvu Panny Marie, za jejíž něžné a zbožné dítě se Jan Pavel I. vždy prohlašoval, prosme Pána, aby přijal tohoto svého věrného služebníka do svého království pokoje a radosti. Modleme se, aby jeho učení, které se týká konkrétnosti každodenních situací, bylo světlem pro věřící a každou osobu dobré vůle.

Bolletino Vaticano
27. srpna 2003

EDITORIAL

Když Pán říkal svým učedníkům, aby vzali na sebe svůj kříž a následovali ho, bylo pro ně jistě velkým otazníkem, co těmito slovy míní. A když sám o sobě předpovídal, že zemře na kříži, nebyli s to tomu uvěřit. Kříž byl nikoliv přitažlivý, ale odporný a odstrašující znamení největšího ponížení a muk. Protiklad mezi Ježíšovou nejpotupnější smrtí a jeho slavným zmrtvýchvstáním byl tak veliký, že se učedníci zdráhali přijmout tuto skutečnost dokonce tváří v tvář oslavenému Pánu. Proměna kříže na znamení vítězství a slávy je opravdu nejrevolučnější a současně nejdůležitější zvrat, jakého jsou lidské dějiny svědky, a je vážnou a přímo tragickou

chybou tuto skutečnost ignorovat či dokonce odmítat. Ale stejně tak je nedůstojné a přímo nešťastné přijímat ji bez posvátného úžasu jako něco všedního a samozřejmého, tak jako se kříž stal jedním z možných ozdobných přívěsků, které je možno si pověsit na krk.

Před Ježíšovým ponížením a oslavením bylo celé jeho učení jakoby neúplné. Postrádalo klíč ke svému nejdůležitějšímu smyslu. Teprve jeho smrt a zmrtvýchvstání vnesly právě světlo do jeho božského slova, dávají mu ten pravý smysl, aby pak toto slovo dalo nejvlastnější smysl také našemu životu. Pán nám svým křížem sám na sobě dokázal, že jeho Horské kázání a osmero na prv-

ní pohled absurdních blahoslavenství můžeme a musíme brát zcela vážně. Život není možno zbavit bolestných a nepříjemných stránek a nezbytnosti přinášet také oběti. Ale Ježíšův kříž nám ukazuje a také zaručuje sílu a pomoc, která může už zde na zemi proměnit utrpení v dokonalý užitek a tím i v hlubokou tolik požadovanou radost. Mezi extrémními souřadnicemi Ježíšova nejkrajnějšího ponížení a zničujícího utrpení na jedné straně a vrcholné slávy a blaženosti na straně druhé najde své místo jakékoliv lidské strádání a utrpení, aby v následování toho, který je Cesta, Pravda a Život, se také stalo předmětem obdivuhodného povýšení, které ústí do nejvyšší a nekončící radosti v Pánu.

Pokračování na str. 11

Cena věčné spásy

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešního svátku.

Tak musí být povýšen Syn člověka

Abys mohl hlouběji proniknout do tajemství, jak se nástroj největší potupy změnil na nejslavnější znamení spásy, připoj se k Nikodémovi, který využívá samoty a nočního ticha, aby v důvěrném rozhovoru přímo u Ježíše hledal světlo a jistotu.

Využij této jedinečné příležitosti, kdy můžeš rozmlouvat s Bohem tváří v tvář, aniž by ses musel bát Božího majestátu. Právě proto, aby ti dal tuto příležitost, vzal na sebe podobu služebníka a stal se jedním z lidí. Až dosud promlouval prostřednictvím svých vyvolených k celému národu. Nyní je připraven hovořit osobně s každým, kdo u něho hledá pravdu a spásu. Každému, kdo přichází s otevřeným srdcem, je ochoten zjevit svá nesmírná tajemství. Ani na chvíli však nezapomíná na to, s kým mluvíš. Míra Božího ponížení by tě měla ohromit stejně, jako ohromil Mojžíše božský jas.

Tvůj Pán právě vysvětluje Nikodémovi smysl svého ponížení. Sestoupil, aby tak za nekonečnou cenu zbudoval most mezi nebem a zemí. Tou cenou je nejvyšší míra poslušnosti. Nejvyšší ve dvou dimenzích: tuto poslušnost služebníka přijímá na sebe svrchovaný Pán nebe a země, skrze něhož všechno je stvořeno, a dodrží tuto poslušnost až k smrti.

O tomto vrcholu poslušnosti však mluví Pán překvapivě jako o *povýšení*. Zdá se, že se dívá na poslušnost zcela jinak, než jak jsi zvyklý se na ni dívat ty. V čem tedy spočívá toto povýšení? K pochopení ti poslouží předobraz ze Starého zákona. Když Izraelité na poušti reptáním uráželi Boha, zapomněli především na to, že vzpourou proti Hospodinu nejvíce ubližují sami sobě. Aby si to živě uvědomili, dovolil Pán hadům, aby jim dali na vlastním těle pocítit to, čemu nechtěli porozumět ve svém srdci. Když pak lid konečně pochopil a dovolával se záchrany, dostal Mojžíš od Hospodina pokyn, aby vztyčil na dřevě bronzového hada. Pohled na povýšeného hada znamenal záchranu před smrtí.

Pán to nyní připomíná proto, že svévolné a zpupné lidské pokolení se nachází v mnohem překérnější situaci než Židé na poušti. Ale i za této situace *Bůh miluje*

svět a vydává svého Syna. Nikoliv neživý had z kovu, ale živý Syn bude *povýšen na dřevě*. Tato nepochopitelná oběť je projevem nekonečné Boží lásky, ale stejně tak je důkazem nekonečné lidské bída. Tělesný i duchovní život jeho tvorů ohrožuje Nepřítel tolika způsoby: chamtivostí, vidinou moci a nadvlády, oslepujícím sebezalíbením a pýchou, jedem tělesnosti a sobeckých požitků. Těmito hady se to kolem tebe jen hemží a vůbec nejsi schopen se zachránit vlastní silou. Proč by Bůh vydával svého Syna, kdybys tak nutně nepotřeboval uzdravení?

Když tedy víš, čím je pro tebe Ježíšovo *povýšení*, nechceš se ihned odebrat na Kalvárii a dlouze se zahledět na toho, který zde ční mezi nebem a zemí, *abys byl skrze něho spasen? Co vidíš na dřevě kříže? Obnažené, zhanobené tělo s vykloubenými údy a zprerhanými šlachami. Tyto zmučené údy by se chtěly svíjet bolestí, ale přibité ruce a nohy umožňují jen křečovitý pohyb, aby se odsouzený mohl v zoufalství ještě jednou nadechnout. Dokonává zde spíše červ než člověk, abys jeho zsnalostí byl uzdraven.*⁽¹⁾

To je tedy podoba Bohem zhodnocené poslušnosti. Nemáš už žádný důvod, abys skrýval svou hříšnou ubohost. Abys byl uzdraven, dívej se nejen očima, ale i srdcem, naplněným pokorou, vírou, úžasem a vděčností. Ne každý pohled na kříž uzdravuje. Na kříž se dívají také ti, kteří se chtějí jen pást na Ježíšově bolesti. Ty se dívej na Spasitele pohledem jeho bolestné Matky, která jediná opravdu vidí, co se zde odehrává. Nejvyšší a Nejsvětější je zařazen mezi zločince. Jediný Dobrodinec je likvidován jako nebezpečný škůdce. Původce života podstupuje nejpotupnější smrt. Ale přes to všechno nepřestává plátnit, že vidíš Ježíšovo *povýšení*. Právě pro tuto přemíru poslušnosti ho *Bůh povýšil a dal mu jméno nade všechna jména*. Kříž, který znamenal smrt, se stal stromem života, nepřítelovo vítězství se změnilo v jeho porážku.⁽²⁾ Co chceš dnes říct židovskému Králi? Sestup z kříže, a já v tebe uvěřím? Nebo mu chceš stále ještě děkovat, *že nejsi jako ostatní? Měl bys odvahu se k němu lísat ústy, ale jazykem lhát, protože tvé srdce není upřímné?*⁽³⁾

Poklekní před ním a k slávě Boha Otce vyznej: *Ježíš je Pán!*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Iz 53,4; ⁽²⁾ srov. dnešní preface;

⁽³⁾ srov. resp. žalm 78

Liturgická čtení

1. čtení - Nm 21,4-9

Lid už omrzelo být stále na cestě.

Lidé mluvili proti Bohu i Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abychom umřeli tady na poušti. Není chleba ani voda. Už máme dost tě hladové stravy.“

Hospodin poslal proto na lid jedovaté hady, jejichž uštknutí způsobilo smrt mnoha lidí z Izraele. Lid přišel k Mojžíšovi a řekl: „Hřešili jsme, mluvili proti Hospodinu a proti tobě, modli se k Hospodinu, aby od nás odstranil hady.“ A Mojžíš se modlil za lid.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Udělej si hada a vztyč ho na kůl; každý uštknutý, když se na něj podívá, zůstane na živu.“ Mojžíš zhotovil měděného hada, vztyčil ho na kůl, a když had někoho uštknul a ten pohlédl na měděného hada, zůstal na živu.

2. čtení - Flp 2,6-11

Ježíš Kristus, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium - Jan 3,13-17

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný.“

Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“

Dívat se na povýšený Kříž se skromností a pokorou

Svátek 14. září nám připomíná hodiny radosti a triumfu v dějinách Církve: nalezení sv. Kříže svatou Helenou, zasvěcení chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě za císaře Konstantina (335), kde byl pak nalezený Kříž přechováván, návrat sv. Kříže do svatého města po jeho znovudobytí z rukou Peršanů (629-630). Ale již starí věděli, že zde nakonec nejde a nemůže jít o vnější triumf.

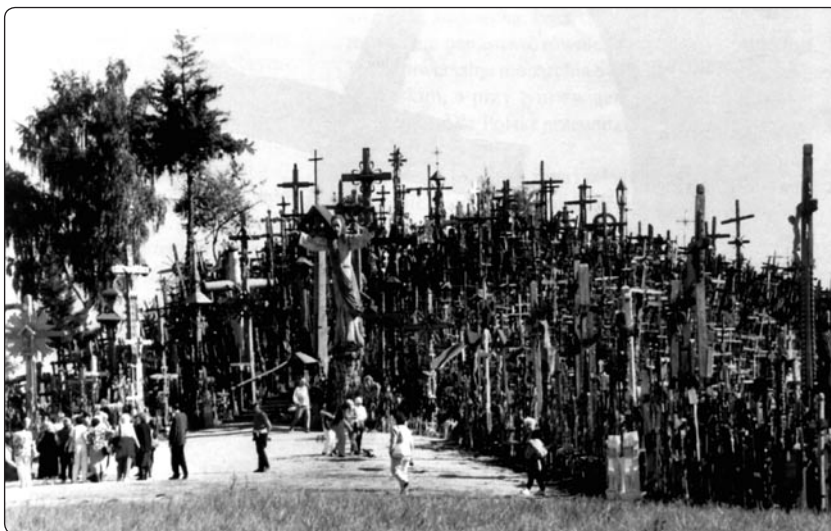
Když císař Heraklius po vítězství nad Peršany chtěl kříž s velkou náherou osobně donést zpět do Jeruzaléma, u brány se mu náhle podlomily ruce i nohy a nemohl dále udělat ani krok. Když pak na radu patriarchy odložil svá nádherná roucha, mohl v chudém šatu a bos bez námahy donést kříž na místo jeho úcty a oslavy. Nyní měl totiž nezbytnou „podobnost se Spasitelem, který nesl kříž jako nejchudší a nejpokornější“. Středověká legenda říká jasně to, co říká Apoštol: Jako *dědici Boží a spoludědici Kristovi musíme jako on trpět, abychom tak spolu s ním mohli dojít do slávy* (Řím 8,17). Že utrpení našeho Pána na kříži spočívalo především v nevýslovné potupě právě tohoto trestu smrti, který společně vynalezli Řekové, Římané a Židé, to dokládá hojnost svědectví ze starověku. Nebyla to tedy jen krutost smrti, nýbrž s ní spojená potupa, která dělala tento trest tak strašným. Byl to trest pro otroky, trest smrti pro lupiče a bezectné. Jejich smrt neměla v sobě nic povznášejícího ani nic hrdinského.

Proto nikoliv tehdy, když Církev zaplavuje vlna sympatií a pozornosti, nýbrž když Kristovo tělo, jeho nynější vnější podoba, je jako tehdy znamením ponížení a pohrdání, můžeme osvědčit, zda k němu skutečně patříme. Ale snášení krutosti a potupy smrti na kříži by nás samo nespasilo. Ve starověku podstoupily tuto

strašnou smrt tisíce. Smrt Kristova se od jejich neliší vnější podobou. Je to jeho láska, s jakou snáší tuto smrt a která z jeho utrpení činí utrpení výkupné, jak to hlásá Kříž nad všechna jiná znamení tohoto světa právem povýšený. Není ani myslitelná větší láska nad tu, kterou projevil Bůh, když v podobě otroka vydal za nás svůj život v této konkrétní podobě smrti (srov. Fil 2,6n). Protože přijal bolest a potupu s tak jedinečnou láskou a sedí nyní slavně po Otcově pravici a má moc a jméno, které je nad všechna jména, můžeme slavít svátek Povýšení Kříže.

S ním trpět a s ním být oslaven znamená tedy snášet z lásky k Bohu a k lidem spolu s Kristem utrpení všeho druhu a především potupy, které ničí každou falešnou hrdost. Pokud se nám to krok za krokem podaří, když nám to bude darováno, pak teprve neseme kříž k pravému vítězství a pravému povýšení.

Directorium Spirituale
-sks- 36/2002

Litevská hora křížů

Hora křížů – je symbolem mučednictví, naděje a hluboké víry litevských obyvatel. Nazývá se také Zámecká nebo Svatá hora a nachází se v Šavelské oblasti. Počátky sahají do XIV. století, kdy zde byl postaven dřevěný zámek, který bránil zemi před nájezdy křižáků. Archeologické vykopávky potvrdily jeho existenci.

Po listopadovém a lednovém povstání byly zde umístěny kříže na památku tajně pochovaných povstalců. Vytvořila se tradice stavět zde kříže na památku těch, jejichž místo posledního odpočinku je neznámé. Na začátku 20. století zde stálo kolem 100 křížů. Místní obyvatelé pokládali horu za svatou. V době sovětské okupace byla hora několikrát zničena. Dřevěné kříže byly spáleny, kovové rozbity a kamenné zakopány. Horu hlídala armáda a KGB. Po každé pohromě se však opět vzpamatovala. V roce 1993 ji navštívil Jan Pavel II. a žehnal odtud Litvě a Evropě. Tak se stala hora vlastnictvím celého světa. Rok nato zde umístili mezi 50 tisíc křížů i kříž od Jana Pavla II. Lidé sem přicházejí ve chvílích bolesti i radosti, naplnění nadějí, láskou a vírou.

-ra-

Mater Dolorosa

Původ svátku Panny Marie Sedmibolestné je nejdříve lidový a pak liturgický. Stalo se tak díky kázání pasionistů a servitů, kteří rozšířili po celé Evropě památku bolesti Panny Marie. Nakonec papež Pius VII. na památku bolesti, které Napoleon způsobil Církvi, rozhodl, aby se bolesti Panny Marie oslavovaly také liturgicky v celé Církvi 15. září.

Božské mateřství spojuje Marii s Ježíšem nejtěsnějším poutem krve, citů a úmyslů, a je proto logické, že s ním byla nejtěsněji spjata také v okamžiku, kdy projevoval měrou nejvyšší svou synovkou lásku k Otci a vykupi-telskou lásku k lidem.

Také bolestná Matka byla vykoupena svým Synem a čerpala z toho plody již při svém neposkrvněném početí. A právě její neposkrvněnost jí umožnila, aby pochopila lépe než kdokoliv jiný tragédii lidstva, které odmítá Boží lásku. Její bolest se rodí z toho, když vidí, jak svět odmítá jejího Syna, a to ji sjednocuje ještě více s bolestí Syna na kříži. II. vatikánský koncil nám připomíná, že Maria „udržovala věrně své spojení se Synem až ke kříži. Tam stála nikoliv bez Božího plánu, spolu se svým jednorozeným hluboce trpěla, přidružila se k jeho oběti svou mateřskou duší a láskyplně souhlasila, aby byl zabit obětní Dar, který ona porodila“ (LG 58).

Právem říká sv. Albert Veliký: „Jen tobě, ó Maria, bylo dáno toto privilegium, aby tak jako celý svět je zavázán Bohu za jeho utrpení, tak byl zavázán i tobě, Paní všech lidí, za tvé spoluutrpení.“

Potřebovala skutečně Maria tuto bolest? Nemohl ji Ježíš toho ušetřit? Jestliže se narodil, aniž by způsobil porodní bolesti, musela Maria podstoupit bolest pro jeho smrt? Který syn by neušetril vlastní matku takových utrpení?

Ježíšova smrt je nejvyšším projevem Boží lásky k nám. Je to jako by Bůh říkal každému z nás: „Nemohu bez tebe žít, protože tě miluji, jsi pro mě víc než drahocenný.“ Jeho smrt je protestem lásky proti tvrdosti srdce člověka, který se fanatickým způsobem pachtí za mocí, kontrolou nad druhými a prázdnotou slávou.

Maria se přirozeně spojila s bolestí svého Syna, kterého svět odmítá. Ona je Matkou, která trpí, protože její Syn je odmítán. Ale to je jen jeden aspekt památky Sedmibolestné, i když nejzjevnější a nejdokladnější. Je zde však ještě jiný. Spásu světa mohl uskutečnit jedině sám Bůh, neboť jen on má moc vrátit nesmrtelný život lidstvu, které je od přirozenosti smrtelné. Bůh to mohl uskutečnit různými způsoby, ale on si zvolil ten, že se vtělil jako Žid v Palestině v prvním století. Od okamžiku, kdy vzal na sebe lidskou přirozenost a povolal Marii, svou Matku, aby byla jeho spolupracovnicí na realizaci jeho plánu, bylo správné, aby sama Matka byla spojena se Synem i ve vrcholném okamžiku, kdy Syn uskutečňoval plán lásky pro spásu světa. Tím způsobem

bem nachází spása darovaná Otcem plný souhlas nejen u Syna, který se stal člověkem v plném souhlasu lásky, ale také u Matky, skutečné lidské osoby, našel naprosté splnutí s Boží vůlí. Vykoupení je dáno lidstvu nejen v těle ukřižovaného Krista, ale lidstvo je přijímá také v osobě Panny Marie. Jenom v uskutečnění této dvojí cesty spásy – darované a přijaté – je možno hovořit o plně uskutečněném vykoupení naplněném v božské i lidské dimenzi.

Tím, že se Maria sjednotila s bolestí svého Syna, zakouší nejkrutější úzkost matky, kte-

rá vidí, jak lidstvo odmítá toho, kterého porodila a kterého miluje. Lidstvo, které odmítá Ježíše, odmítá i jeho Matku. Ale ve svém spojení s trpícím Synem uskutečňuje Maria všechno to, co může člověk podniknout, aby zůstal spojen s Bohem. Maria tedy plně činí zadost požadavku věrnosti Bohu. Obraz, na kterém ji vidíme jako bolestnou matku, která objímá Syna, sná-tého z kříže, je pravý obraz mateřství zkoušeného a ověřeného: přijímá do své náruče toho, kterého odmítli, a současně ho nabízí světu svým pohledem plným lásky. Celá se darovala Bohu a nyní obětuje ukřižovaného Syna světu, dává mu všechno to, co má. Bůh jí dal Syna, svět mu odplatil smrtí, ale nyní přes to přese všechno na svém klíně chová Syna a daruje ho Bohu i světu. Dolorosa je tou nejchudší ženou, která už nemá nic, je opuštěná ve své bolesti, zakouší hořkost samoty a mlčení. V této poušti lásky, kterou dalo najevo lidstvo, Maria zůstala věrná Bohu a jménem všech odpověděla svým věrným Ano. Touto věrností se stala Matkou všech. Ve svém srdci pod křížem porodila v bolesti své děti ta, která bez bolesti porodila Syna.

KŘÍŽ NEŽÁDOUCÍ?

Americká konference vedoucích pastorů, která patří k Moonově sektě, vyzvala křesťany, aby v zájmu porozumění mezi židy, muslimy a křesťany odstranili z kostelních věží kříže. Arcibiskup George Augustus Stallings z „Imami Tempel“, africko-americké církve, řekl, že již tak učinil, protože kříž stojí v cestě smíření „Abrahámových dětí“. Je to prý symbol útlaku, nuceného obrácení, inkvizice a rasismu.

Také protestantská biskupka Jepsenová vyzvala k zamyšlení, zda by nebylo lepší nahradit kříž jesličkami. Odborníci na reklamu v anglické církvi sázejí na zlatou rybku a žirafu, aby prý to lidi vyprovokovalo k přemýšlení o církvi. Lidé prý už nechtějí mít s tématy, jako je Ježíš Kristus a kříž, nic společného, prohlásili představitelé reklamní agentury „Chameleon Advertising“ a „Link ICA“.

Vyzve někdo muslimy, aby se zřekli půlměsíce, a židy, aby odhodili Davidovu hvězdu?

Podle Kath-net

Z Maria Ausiliatrice 8/2002
přeložil-lš

Setkání s něčím zcela jiným

O jedné misijní cestě do Pákistánu

Na pozvání dr. Andrewa Francise, biskupa z Multanu, navštívili jsme opakovaně křesťanské obce v Pákistánu. Navzdory válečné hrozbě a pronásledování křesťanů byl náš souhlas zcela spontánní. Výzva Jana Pavla II. „Duc in altum“ našla v našem srdci svůj ohlas.

Jeden kněz a čtyři členové našeho modlitebního společenství odletěli koncem února na 14 dnů do Pandžábu, jedné z oblastí ovládané fundamentalistickým islámem. Přirozeně že jsme při tom mysleli na možné existenciální komplikace. Ale každý z nás řekl otevřeně a beze strachu své ano, cítili jsme se vedeni Duchem Svatým. Biskup Andrew je papežem jmenovaný vedoucí mezináboženského dialogu v Pákistánu. Tomu odpovídala vysoká úroveň našich kontaktů, přijetí a pozornosti na veřejnosti. Naše odvaha a motivy naší návštěvy byly při jednom setkání na městské radě v Multanu z oficiálních kruhů vysoce oceněny. Naším poselstvím všemu pákistánskému lidu bylo podporovat mír, smíření a sociální harmonii.

Na základě četných pozvání a setkání mohli jsme si udělat dobrý přehled o současném stavu mezináboženského dialogu. Patří k němu německé vyslanectví v Islamabadu, profesori a duchovní umírněného i fundamentalistického islámu, soukromá muslimská univerzita, křesťanské pastorační vzdělávací středisko a škola koránu. Velice nás udivila jejich znalost ducha z Assisi: „Žádná válka nesmí vzejít z žádného náboženství.“ Toto papežovo poselství hluboce zapadlo do vědomí předních náboženských myslitelů a bylo přijato s vděčným uznáním. Stalo se skutečným

klíčem, branou k dialogu protichůdných světových názorů.

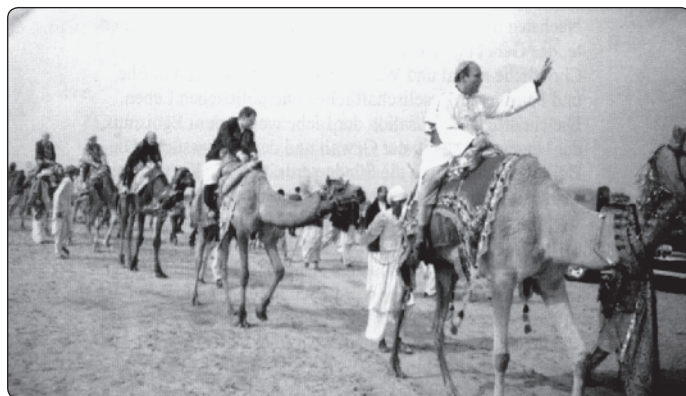
Duch je ten, kdo oživuje

Když vycházíme jen z prohlášení na Západě a na Východě, je konflikt mezi náboženstvími předem naprogramován. Dokud trvá náboženský darwinismus – silnější náboženství zvítězí – a ovládá náboženské duchovní elity, není řešení v dohledu.

Dr. Andrew Francise
s prof. Dr. Tahir-ul-Qadrim

O to blahodárněji působilo na nás setkání s květem, i když zatím křehkým, pokojného dialogu v osobě vedoucího Minhaj-ul-Quran, univerzity v Lahore, prof. Dr. Tahir-ul-Qadriho. Prof. Qadri je jedním z těch, kteří byli pozváni papežem do Assisi a je světově známým myslitelem islámu, od něhož vzejdou cenné podněty k světovému míru. Na Západě byl několikrát nazván vědcem

Po Pákistánu jsme cestovali také na velbloudech

20. století a univerzita v Cambridge, na které studoval, mu přiznala r. 1998 titul „Mezinárodní vědec roku“. V zakládací listině jeho univerzity z roku 1980 čteme: „Dr. Qadri je boží dar pro naši dobu. Je to teolog, učitel moudrosti, kazatel, reformátor, humanista, politický myslitel a filozof, který přivedl k dojetí srdce tisíců lidí na celém světě.“

Vyučuje vědeckému islamismu jako jednomu z možných všeobecných světových názorů. Bez demagogických vsuvek přednáší korán tak kreativním způsobem, že mu vychází jako »osvěžující perspektiva«. Hlásá progresivními myšlenkami renesanci islámu otevřeného a učenlivého a zbaveného nejasného a stereotypního konzervatismu minulosti. Jeho nauka se přenáší do 80 zemí světa vlastní komunikační sítí. Nedostává k tomu podporu ze strany státu ani náboženských zájmových svazů. Prostředky pro výuku a šíření jeho učení se získávají pouze z vydání více než 1000 jeho knih a ze služeb univerzity, poskytovaných celosvětově modelovým školám, zdravotním střediskům, a z hospodářského a finančního poradenství.

Když se zběžně podíváme na jeho obraz světa, připome-

Dr. Andrew Francise,
biskup z Multanu

ne nám to základní výpovědi a kosmovize sv. Hildegardy z Bingenu: původ a bezpečí člověka v jednom Bohu, člověka jako centra celého vesmíru, s odpovědností za všechno stvoření (přijímání života ve všech jeho formách), jednota těla, duch a duše (vítězství ducha nad biologickými a emocionálními silami), návrat člověka do teplého, dobrotivého Božího srdce (nikoliv do chladné temnoty nicoty) a nauka o morálním zranění člověka jako překonání materialistického, biologického světového názoru (nauka o ctnostech u Hildegardy z Bingenu): Věří na univerzalitu své nauky, protože není uzavřena do sebe, nýbrž otevřena pro stále hlouběji sahající pravdu, která ještě ze současného horizontu chápání a vzdělání nemůže být poznána. Na naši otázku, jaká kritéria klade na pravdu, cituje pohotově »svatého proroka Mohameda«, který říká: Jestliže nějaké slovo, myšlenka nebo skutek vyvolá »Boží úsměv«, je třeba ho pokládat za pravdu.“ Na náš poukaz, že to odpovídá „plodům Svatého Ducha“, se zeptal, čím je pro nás Svatý Duch? A již jsme byli v hlubokém křesťanském dialogu, který mu připravil veliké potěšení.

Je to Duch, kdo oživuje, tvoří život a dává smysl.

Po společném obědě jsme byli pozváni do univerzitní mešity

a modlili jsme se každý ve své řeči a svém pojetí k Bohu. Když jsme zanotovali Aleluja a všichni obdrželi biskupské požehnání od biskupa Andrewa (je to důvěrný přítel prof. Qadriho), byl to, jak jsme se později dověděli, historický okamžik. Na tomto subtilním místě ještě nikdy nebyli křesťané a už vůbec sem nevstoupily nikdy ženy a nebyly zde nikdy vysloveny neislámské modlitby. Jaké je to působení Ducha Svatého, který otvírá brány a srdce! Při tak velké naději směrem ven je přirozeně velké nebezpečí napadení vlastního bratra ve víře ze strany fundamentalistických kruhů. Odpovídající byla ustavičná vojenská ochrana na univerzitní půdě. Tak těžkou výzbroj nepoužíval biskup na svém sídle nikdy, i když mu byla znovu a znovu nabízena. Tato rostlina dialogu, jak již bylo řečeno, je velice křehká a v islámu je velký rozdíl mezi dobrým úmyslem v řeči a skutečnými činy. Velké změny v chování se nedají očekávat. Příliš hluboko je zakořeněn ve starých myšlenkových strukturách na střední i horní úrovni „lidový islám“. Proto my křesťané potřebujeme trpělivost a musíme počítat s určitým odporem, ale to nás nesmí odradit od toho, abychom vydávali svědectví o své víře. Každá změna chování, jak známo, začíná v duchovní oblasti a volání Ducha Svatého k míru a smíření skrze „lidi dobré vůle“ na místě, které ještě nepřišlo do styku s Kristovým Duchem, se projevuje jako jeho vlastní milostiplná dynamika.

Blahoslavení, kteří musí trpět pro Boží království

Stejně pohnuté a udivující byly naše dojmy při návštěvě křesťanského vzdělávacího střediska, pastoračního institutu v Multanu. Založili ho dominikáni v roce 1968 a stále ho vedou. V moderních obytných pokojích a učebnách se vzdělávají a vychovávají pastorační referenti, katecheté a pracovníci

charity. Kromě toho slouží institut k setkáním a mezináboženským dialogům a k dalšímu sociálnímu rozvoji. Překvapivě velká byla účast mladých žen a životní i studijní radost účastníků. Když jsme se jich zeptali na jejich budoucí práci na roztroušené misijní frontě, odpověděli s úsměvem a obdivuhodně osvobození od strachu, že jejich síla přichází ze samotného hlásání. Vzhledem ke krvavým pronásledováním křesťanů v poslední době staví vzdělávání na poselstvích papeže pakistánské biskupské konferenci. Na jedné straně jsou odrazováni od jakékoliv msty a odplaty, na druhé straně zaznívá prosba a výzva, aby nezanechali křesťanské angažovanosti a hlásání poselství spásy. Lépe je přijmout mučednickou krev, než se dát odstrašit a zaplést do násilí: „Přinášejte v této těžké době sami sebe jako živou oběť. Taková oběť přinese bohaté plody a nekřesťanská srdce se otevrou k obnovenému myšlení. Vaše posvěcení potáhne za sebou posvěcení národů.“ Co nejčastěji přijímání svátosti pokání a Eucharistie, prosebné rozjímání o Písmu svatém a život z víry jsou doporučené posilující a oblažující prostředky spásy Církve proti pokušení strachu a skrývání se. „Bud'te si jisti, že jste zakotveni v srdci Vatikánu a dostáváte odtud všechnu možnou duchovní i materiální pomoc, nezavádějte protislám žádný podnět k násilí!“

„Pákistán je klíčem k míru na světě a je pevností funda-

Setkání náboženských představitelů v Assisi v r. 2002

mentalistického islámu,“ tak zní nejdůležitější papežovo poselství k masakru v Bahavalpu ru 28. října 2002.

Jak velká síla víry je zde vyžadována! Pakistánská církev potřebuje naši modlitbu, naše dary a naši osobní přítomnost na tomto místě. „Bůh poslal svého Syna nikoliv pro malou křesťanskou menšinu, ale aby zachránil celý svět. Kristus zemřel za všechny,“ řekl biskup Andrew během ekumenického kongresu všech křesťanských denominací v Pákistánu.

Tak je sjednocení křesťanů prioritním cílem, aby se pak mohlo podařit společné hlásání Kristova poselství nekřesťanům.

Způsob, jakým křesťané mezi sebou zacházejí „s tím cizím druhým“, nekřesťané pečlivě pozorují, ostatně jsou přizváni na všechna velká ekumenická setkání, aby k nim vyslali vysoko postavené zástupce.

Kristus přijde z jiné strany, než jak lidé očekávají. Na základě těchto kontaktů vědí i nekřes-

ťané o mnoha mariánských zjeveních a jejich výzvách k obrácení a pokání. A protože všichni hřešili, všichni musejí tato poselství přijímat vážně.

Žádný muslim nebere vážně člověka jiného náboženství, který nevěří v bibli, v Pannu Marii a jejího Syna Ježíše Krista. Ten je zatím uznáván za mimořádného Božího proroka.

Představit ho jakožto Božího Syna, jak tomu křesťané věří a učí, to mohou uskutečnit jen samotní křesťané. Je-li jejich způsob následování Krista v lásce k Bohu, k bližním a k nepřítelům přesvědčující, stávají se vzorovou cestou obrácení a východiska do budoucnosti, plné naděje pro všechny národy, které jsou v temnotách a jsou souženy bezvýchodností, protiklady, domýšlivostí a náročností. Řešení leží ještě v neznámu a vykoupení přijde ze strany, odkud je nečekáme. Proto odpovědnost za svět leží na všech, kteří o sobě říkají, že jsou „sůl země a světlo světa“.

Ale ruku na srdce, kdo z nás křesťanů je ochoten sem nastoupit? Kde jsou naši pastýři, kteří by se bez bázně, pokojně a v sebeobětující odevzdanosti vystavili utrpení za své hlásání? A to, co vypadá jako přetíženost, není nic jiného než rafinovaná finta, hloupé namlouvání zlého, protihráče živého Boha, který nás chce odvést od vítězství, které je na dosah, jen aby mohl prosadit své životy nepřátelské machinace.

„Mé jho je sladké a mé břímě je lehké“

Podívejme se ještě jednou na počínání našeho Svatého otce, známé na celém světě. Stala se jeho tělesná křehkost překážkou pro hlásání svobody evangelia? S utrpením, které snáší na svém vlastním těle, nám hlásá, že přišel čas, abychom v ochraně svátostí vzali na sebe zástupnou oběť Ježíše Krista, která vykoupí svět ze spárů temnot, když

IZRAEL: HEBREJSKY MLUVÍCÍ KATOLÍCI

P. Jean-Baptiste Gurion, opat benediktinského kláštera ve vesnici Abu Goš, byl jmenován světícím biskupem a latinským patriarchou pro hebrejsky mluvící katolíky v Izraeli. Budoucí biskup řekl vatikánskému rozhlasu, že papež tak nabízí „církevní strukturu“ těm katolíkům, kteří nepatří k arabské kultuře a tradici, a chce podpořit dobré vztahy s židovským světem.

Abu Goš je pokojná arabská vesnice, kde žije komunita hebrejsky mluvících katolíků a působí malý benediktinský klášter, založený v r. 1976. Budoucí biskup pochází z Alžíru a byl pokřtěn jako dospělý muž.

Zenit - Res Catholica 25. 8. 2003

poznáváme, že jsme povoláni a vykoupeni ke svobodě Božích dětí. A všichni ti, kteří žádali, aby se už vzdal svého úřadu, musejí teď s obdivem dodat, jak velice si celý svět žádá a uznává autoritu Jana Pavla II. Nepotřebujeme se bát stát plně za katolickou pravdou ani se starat, že se může ztratit, když se otevře dialogu. Jak říká biskup Andrew, nakonec to bude trinitární pojetí Boha, které je schopné obstát ve vážném dialogu tváří v tvář neřešitelným problémům a konstelaci. Vždyť je to stále týž „největší Bůh“, který se sám znovu a znovu zjevuje, a přes všechnu bezvýchodnost se k němu křesťané modlí a důvěřují mu a mučedníci na něho beze strachu čekají. Každé námi lidmi vymyšlené, fundamentalistické a zaručeně principiální pojetí víry v jakémkoliv náboženství bude muset být z dialogu vyřazeno, protože hrozí, že dialog skončí v samoučelnosti, zmatku a vnitřních rozporech. Sám Pán je tím, kdo to mezi námi způsobí svou pomocí. Naše „konání“ spočívá pouze v tom, abychom si v Duchu Svatém navzájem důvěřovali a nastoupili cestu následování v malých nezbytných krocích tam, kde den co den stojíme. To je výsledná zkušenost mé misijní cesty.

Závěrečné myšlenky

Pro konání konstruktivního mezináboženského dialogu nám

předal biskup Andrew ze své bohaté zkušenosti ze setkání „s tím cizím“ tuto krátkou myšlenku: vycházet v důvěře v pomoc Ducha Svatého beze strachu vstříc tomu cizímu a novému. Čím více respektu a úcty chováme a v jádru tomu druhému, tím snáze se nám podaří vyvolat důvěryplnou naději srdce.

Žádný zdravý život nemůže vyrůst v atmosféře násilí, hrozeb a útisku. Malé kroky ve vzájemném poznávání a chápání působí trvaleji než senzační výsledky. V popředí nesmí stát spor doktrín, nýbrž spíše společné hledání lidštější, spravedlivější budoucnosti (zdůraznění toho spojujícího místo rozdělujícího). Světové problémy jsou nyní obtížně řešitelné, křesťané i nekřesťané mají stejné starosti o blaho světa a mír. Smíření a sociální harmonie jsou jistými směrovkami společné cesty, protože jsou to plody Ducha Svatého.

Pochopení proměňuje: nasloucháním bez předsudků se člověk učí přijímat jiné, možné pojetí.

Pokora není sebevzdání, nýbrž vstupní brána Ducha Svatého: jen ten, kdo je schopný přiznat vlastní bolestivé body a otevřené rány, může dělat pokroky na cestě k uzdravení a následování pro svědectví pravdy v Ježíši Kristu.

*Z Leben 115/2003
přeložil -ls-*

Před mešitou v Lahore

Přelom, nebo počátek úpadku?

Paul Hazard napsal: „Jsme dědici starověku, středověku, osvícenství, jejichž spoušť nás tíží. Především jsme bezprostředními dědici XVIII. století! Je možné se zamýšlet nad tím, nakolik je odůvodněná teze, že můžeme uznat XVIII. století za počátek současné evropské kultury“ (P. Hazard, *Myšl evropska w XVIII. W.*, Varšava 1972, s. 5).

Období zvané osvícenství se na evropském poli uplatnilo jednou z nejtragičtějších událostí novodobých dějin, totiž Francouzskou revolucí. Všichni historikové se shodují, že tato revoluce znamenala přelom, a to nejen ve francouzských dějinách. Ve skutečnosti byla tato revoluce vnějším projevem toho, co v duchovní rovině začalo již na konci XVII. století.

Útok na křesťanství

Západoevropské osvícenství bylo poznamenáno obrovským kritikem nikoliv pouze vůči zpuchřelému absolutistickému francouzskému panství, ale především vůči dosavadní evropské křesťanské (katolické) kultuře, kterou „osvícenci“ pokládali za pověru, která dusí lidský život. V intelektuálních kruzích převládaly dva postoje: ateisté zcela zavrhovali jakoukoliv víru v Boha, deisté připouštěli existenci „prvního hybatele“, demiurga, který svět stvořil, ale pak ho zanechal jemu samému. Obě tato „náboženství“ ze zásady odmítala katolicismus jako pověru.

Tyto postoje měly dalekosáhlé intelektuální důsledky. Jestliže křesťanství je „pověrou“, začal být podobně označován i celý plod křesťanské kultury. Je třeba mít na paměti, že Evropa neznala jiný kulturní model. Křesťanství mělo od starověku do středověku prakticky rozhodující vliv na všechny oblasti života. Náboženství je totiž vždy ohniskem kultury a jejím zásadním zdůvodněním. Mravnost,

věda a umění byly budovány na křesťanských základech. Negace křesťanského náboženství musela přivést osvícence k negaci dosavadní křesťanské kulturní tradice. Na místo bývalých „pověr“ postavili rozum. Domnívali se, že když odstraní náboženství a zboří starý pořádek, bude konečně možné vybudovat skutečný ráj na zemi. Tak se zrodil racionalismus, který v XVIII. století nabyl charakteru pohanského kultu vzdávaného rozumu. V době Francouzské revoluce došlo dokonce k tomu, že v Notre Dame byla posazena ženština jako bohyně rozumu a byla jí vzdávána božská pocta. Je třeba mít na paměti, že osvícenské pojetí rozumu se diametrálně lišilo od klasického (u Aristotela či Tomáše Akv.). Od dob Descarta nebylo hlavním cílem vědy vysvětlování reálně existujícího světa. Descartes popřel možnost dospět poznáním ke skutečnosti a zpochybnil existenci celého světa. Byla zavržena klasická definice pravdy, která znamenala shodu poznání s objektivní skutečností. Lidský rozum měl spíše sám vytvářet skutečnost, tvořit si pravdu o světě, a nikoliv, jak tomu bylo v klasickém pojetí, číst ji ze skutečnosti a ztotožnit se s ní.

Nový ráj na zemi

Člověk osvobozený od pravdivostních i náboženských omezení měl nyní podle představ osvícenců vytvořit nový ráj na zemi. Byla tím otevřena brána ke vzniku nesčetných ideologií. V období po Descartovi se už filozofové nemuseli ohlížet na objektivně existující pravdu o skutečnosti a bylo možno vytvářet volné vize člověka i společnosti, které se tak nedostávaly do rozporu s logikou. Není to náhoda, že mnoho historiků právě zde spatřuje pramen nových ideologií, jako je marxismus či nacismus.

Od dob osvětenství, resp. od Francouzské revoluce, rozdělila se politická scéna na pravici a levici. Ve skutečnosti nešlo při tomto rozdělení, jak by si mnozí přáli, jediné o přívržence monarchie (pravice) a republiky (levice). Samo sepětí s určitou zkonstatělou vládní formou nebylo projevem pravicovosti. Samozřejmě, v mnoha případech označovalo takové chování konzervativní postoje, ale jádro sporu leželo někde jinde. Věc se týkala přijetí staré evropské křesťanské kultury s klasickým chápáním soukromého i společenského života, nebo její odmítnutí a přijetí svobodného utváření všech věcí od počátku. To je nejhlubší zdroj rozdělení na pravici a levici.

Samozřejmě z taktického hlediska se konzervativci v mnoha případech mýlili, když trvali na starých privilegích a blokovali rozumné reformy. Ovšem levice šla ze strategického hlediska za falešnou vizí světa.

Móda nevěry

Vraťme se k úvahám nad XVIII. stoletím. Úsilí osvícenců bylo zaměřené spíše na zbourání starého pořádku než na vybudování nového. Jejich úkolem mělo být vytvořit prostor pro pozdější svobodné vyjádření rozumu, zbaveného omezení. Baruch Spinoza v „Teologicko-politickém traktátu“ navrhoval „zbourat vládu Boha i vládu krále“. Zaútočil na Písmo a dospěl k závěru, že křesťanské náboženství je pomíjející a nikoliv věčné, relativní a vůbec ne absolutní. Provedl nekompromisní kritiku monarchistického systému a tvrdil, že králové zneužili náboženství ke klamání lidí.

John Toland ve své práci „Křesťanství bez tajemství“ dospěl k závěru, že jestliže se křesťanství nezbaví dogmat, obřadů a víry, nebude moci existovat. A kritici Církve a „pověř“ si vybudovali vlastní náboženství, vytvořili „společensví mysli“. Víru nahradila filozofie, obřady pro-

váděli v zednářských lóžích. Racionalisté se chovali tak, jako by se celé dějiny skládaly jen ze zločinů, neštěstí a podvodů. Jedině oni, lidé nové doby, vlastnili světlo (gnózi). Cl. Gilbert napsal: „Jelikož postupujeme ve shodě s rozumem, jsme závisli jen sami na sobě, a tak se stáváme jakoby bohy“ (P. Hazard: Kryzys šwiadomości europejskiej 1680-1715, Varšava 1974, s. 145-234).

Gnostikové zahájili úporný boj o lidské vědomí, především ve vztahu k vyšším společenským vrstvám na Západě. Celá věc měla svůj počátek již na konci XVII. století. Pak v XVIII. století ve francouzských aristokratických kruzích začala převládat jako móda nevěra a kritika Církve. Objevili se noví myslitelé: Diderot, Holbach, d'Alembert, Voltaire a mnoho jiných. J. R. Nowak popisuje situaci takto: „Skutečnost, že mezi nepřáteli Církve a náboženství se ocitli Voltaire, Diderot a s ním spjatý klub encyklopedistů, nejnadanější a nejbystřejší myslitelé této epochy, usnadnila prosazení módy nevěry a hanobení náboženských pravd. Po desetiletí hlášané pohrdání Církví a náboženstvím mělo pak najít svou explozi v podobě Francouzské revoluce.“ (Kościół a rewolucja francuska, Szczecinek 1992, s. 22).

Osvícencům se podařilo získat pro své myšlenky také mnoho evropských vladařů a vlivných lidí na dvorech (např. vševládnoucí favoritku Ludvíka XV. madame Pompadour). Různým nátlakem a vlivy dosáhli vyhnání jezuitů z mnoha zemí (1772 dokonce jejich zrušení), protože jezuité byli v boji o duše jejich největšími protivníky. Voltaire napsal v roce 1765 Helvétiovi: „Copak nevidíš, že s námi je celý Sever a že nakonec dříve nebo později budou podlí fanatici z Jihu poraženi? Ruská císařovna, polský král pruský král, vítěz nad pověřčivým Rakouskem, a jiní vládcové Evro-

MÓDNÍ PŘEHLÍDKA V KOSTELE

Kněz byl obviněn z rouhání, protože dovolil, aby se v jeho kostele konala módní přehlídka, předváděná spoře oděnými modelkami.

V kostele Panny Marie Lurdské v Jette byly předvedeny oděvy vytvořené návrhářem Arkadiem Werezucem. Byly mezi nimi i průhledné blůzy s vyšitými křížky a malými topy s portréty Ježíše.

Kněz Marc Scheerens k tomu uvedl, že zpochybnil poslední tabu nahoty v kostele. Organizace nazvaná *Belgie a křesťanství* obvinila čtyřiapadesátiletého kněze z rouhání. Belgický kardinál Godfried Daneels prý chce zhlédnout filmový záznam akce, než se rozhodne, zda podá žalobu. Řekl: „Kněz může dělat ve svém kostele, co chce, ale my ho pak můžeme potrestat.“

P. Scheerens podle zpráv uvedl: „Kostel není pouze dům Boží. Je to dům všech, včetně módních návrhářů. A Boha to nemohlo šokovat, protože nebyl pozván. Všichni hosté přesně věděli, co mohou očekávat. Nebyl tam žádný věřící, který by mohl být uražen.“

Mezinárodní report 8/2003

SLOVINŠTÍ BISKUPOVÉ O PROTİKATOLICKÉM NÁSILÍ

Slovinští biskupové vydali prohlášení, v němž konstatují nárůst protináboženského, zejména protikatolického násilí v zemi. Zmiňují hanobení kostelů a náboženských soch, zapálení kříže a další incidenty. Úřady proti nim nezasahují, naopak lublaňská městská správa zakázala zvonit na svátek Nanebevzetí Panny Marie. „Co víc, mnohá média zesměšňují a odsuzují představitele Církve, kteří odsoudili podobné urážky při bohoslužbách,“ říká se v prohlášení.

Zenit - Res Catholica 25. 8. 2003

py vztyčili prapor filozofie. Během dvanácti let se uskutečnila v myslích výrazná revoluce“ (P. Hazard 1974, s. 505).

Spor trvá

Úsilí racionalistů samozřejmě přineslo své ovoce. Nejiskřivějším plodem byla Francouzská revoluce, během které došlo k úsilí zničit katolickou církev a náboženství. Tento nový pokus vybudovat ráj na zemi přinesl místo ráje krvavé plody poprav a také genocidy na sedlácích ve Vendée.

Je třeba pamatovat, že ještě před těmito krvavými událostmi byla zničena stará křesťanská evropská kulturní tradice. Osvícenci nejdříve převzali vládu nad dušemi a pak i vládu politickou. Tak ovládli Francii filozofové.

Vyvstává ještě jedna otázka: Co způsobilo, že sebeobrana francouzských katolíků byla tak mdlá? Proč našla ideologie ničení tak velký ohlas mezi masami? Na příklad polské osvětenství nemělo protináboženský charakter. Omezilo se na reformu státu (Ústava 3. května).

Odpověď se zdá prostá: V Polsku nikdo neztotožňoval Církev s omezováním lidské svobody. Naopak. Bylo v živé paměti, jak pozitivní roli sehrála polská církev za švédské potopy. Panovala zde nezávislost Církve na státu a náboženská svoboda.

Ve Francii byla u vlády absolutní monarchie a vládcové ovládali Církev a využívali ji ke svým politickým cílům. Církev tak byla chápána jako spolupracovnice státu a tím i spoluodpovědná za stav věcí. Jelikož Církev byla v zajetí státu, nedokázala odpovědně reagovat na hrozící nebezpečí.

Spor o Francouzskou revoluci trvá dodnes. Všechna liberální centra v ní vidí osvobození Evropy a její vstup na cestu skutečného rozvoje. Pro jiné je symbolem počátku úpadku evropské kultury a jejím odtržením od křesťanských kořenů. K velkému přelomu došlo rovněž v rovině intelektuální: totiž k ústupu od zdravého rozumu při pohledu na skutečnost sociálního života.

*Z Nasz Dziennik 8. 10. 1999
přeložil-lš*

Krise mužství

Je úlohou otce, aby potvrdil ve vědomí dětí jejich pohlavní identitu a jejich vlastní sebepojetí jako osoby. Žijeme ve společnosti, která se silně oddělila od Boha, našeho Otce. Důsledkem toho je vážné starosti vyvolávající krize ve vztahu k vlastní identitě. Následující svědectví ukazuje, jak je možné uzdravení a sebepřijetí skrze sílu Boží lásky. Svědectví je z knihy „Krise mužství“ od Leanne Payneové.

Lékař, který nenáviděl svůj obraz v zrcadle

Jeden lékař, který byl křesťan a u lidí velmi oblíbený, měl veliké těžkosti s přijetím sebe sama. Každé ráno při holení mu zrcadlo připomínalo tuto jeho nouzi. Nacházel se v nebezpečí pokládat to za vůli Boží, že se sám na sebe dívá plný nedůvěry a zcela bez lásky.

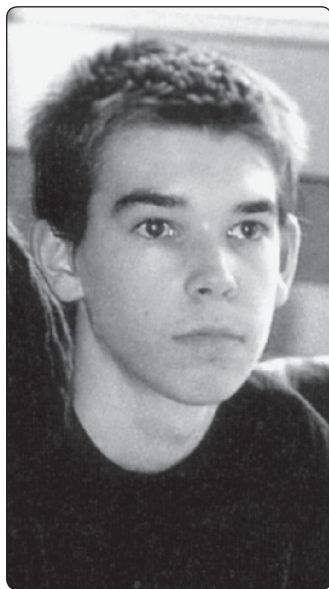
Čím více byl druhými milován a obdivován a čím byl úspěšnější, když jakožto lékař a křesťan působil na veřejnosti, tím více ho trápila nenávisť k sobě samému. Přepadaly ho všechny možné úzkosti: „Proč vyhledávám právě přátelství dobře vypadajících atletických mužů?“ Dříve než se začal angažovat v křesťanské činnosti, držel si své pocity, své úzkosti, svou nouzi a svou osamocenosť v sobě. Ale zcela nenadále, když se ocitl v Boží přítomnosti, uviděl i své srdce a našel odvalu podívat se na své city a na své úzkosti. Když vyslechl její přednášku, poznal a uvědomil si skutečnost, že je jakoby odříznut od své mužské stránky, i když se to neprojevovalo v sexuálních poruchách. Nemohl prostě přijmout sám sebe jako muže.

Přišel si se mnou pohovořit o svých úzkostech. Největší tíseň v něm vyvolala otázka: „Proč toužím tak zoufale po mužském přátelství? Není tu opravdu něco v nepořádku? Nikdy jsem nepokládal sám sebe za muže: nevypadám dost dobře, nejsem robustní, atletický. Vnímám sebe jako někoho jiného, něco zvláštního, jako někoho, kdo touží po mužském

uznání a přátelství. Rád se projevuji kreativně, mám rád práci v zahradě, knihy, cestování, rád se pěkně oblékám, rád objímám své přátele. Mám trvale pocit, že se musím pokusit svou kreativitu a své dary potlačit.“

Během našeho rozhovoru bylo záhy jasné, že ho tíží myšlenka na vlastního otce: „Nikdy jsem necítil, že mě můj otec miluje a přijímá. Nemohu si vzpomenout, že by mě někdy objal anebo mi řekl, že mě miluje, že jsem dobrý syn a že je na mě pyšný.“

Stále touží po otcově lásce a přijetí. Stále se hněvá na otce, protože mu neprojevil svou lásku. Čekal na to, že se otec změní, a stále procházel celé spektrum pocitů, když přicházel ke

svému otci, ale ten zůstal přesně takový jako vždy, bez lásky, bez pochopení, plný výčitek vůči druhým, že ho zanedbávají. Jeho otec byl bohatý, ale současně lakomec. I když měl v Oregonu tisíce hektarů ovocných plantáží, nedal nikdy své ženě ani dě-

tem nic, co by ho něco stálo, ani ve formě činu, ani ve formě alespoň malého dárku. Jako muž, který zcela popíral život a lásku, nedokázal přece jen ducha, život ve svém synu zardousit. Zdálo se, že se o to pokoušel, ale nevědomky. Velice tím svého syna zranil, a kdyby Bůh tomu jeho synu nepomohl, stal by se svému otci stále podobnější svou nenávistí nebo neschopností odpouštět...

To je totiž problém dětského zapřísahání, jeho pevného rozhodnutí nebýt nikdy takový jako jeho otec. Když nepřijímáme své rodiče takové, jací jsou, a neodpouštíme jim, je pro nás nemožné oddělit se od nich a přijmout svou vlastní identitu. Úplné odpuštění je božský akt a k úplnému odpuštění potřebujeme Boží zásah.

Boží objektivita

Dílo odpuštění nebylo v životě dr. L. ještě dokonáno. Byl nyní konfrontován s nutností obdržet od Boha dar objektivitu, která by mu umožnila vymanit se z postoje malého kluka vůči otci a dospět k odvaze dospělého, která by mu umožnila postavit se nad problém, realisticky poznat, o co se jedná, pojmenovat tento stav před Bohem, z celého srdce odpustit a nebýt už v zajetí zatrpklivosti. Aby dr. L. mohl zaujmout objektivní postoj, musel přijmout svého otce jako muže, kterým je a kterým vždy byl. Když jsem mu tuto nutnost vložila, pomohla jsem mu touto modlitbou:

Otče, odpouštím ti, že jsi mě nemohl milovat; že jsi byl neschopen dát něco mně, mé matce, mému bratru nebo mé sestře. Vidím to chorobně a zlé ve zvláštním druhu tvé lakoty, tak jak to je. Odpouštím ti, že ses na nás nemohl dívat jako na osoby a tak s námi jednat, že jsi nikdy nemohl přijmout náš život, který jsi nám dal, nýbrž že jsi nás viděl na pozadí svých malicherných a zvrácených přání. Odpouštím ti, že jsi nebyl to, k če-

mu tě Bůh stvořil. Přijímám tě takového, jaký ses rozhodl být. Vzdám se neúžitečného boje a nebudu žádat, aby ses změnil, abys mě miloval, abys mě uznal jako osobu, která má své potřeby, pocity, naděje a přání. Ale protože teď ti mohu opravdu odpustit, nedám ti už nikdy moc, abys mou ženu a moje děti zraňoval. Pojmenujeme to zlo jménem a to ve jménu Toho,

který je náš Život a naše Světlo, překonáme to, překročíme to silou Ducha Svatého. Jestliže to připustíš, budeme ti zehnat, aniž za to něco očekáváme. Odmítáme tvé pokusy udělat z nás obětní beránky. Je to láska, toto slovo pravdy, které nám pomůže, abychom překonali zlo, které tě tak pevně spoutává s tebou samým. Neodsuzujeme tě, otče, ale odsuzujeme zlo, které nás všechny zranilo. A nyní ti děkuji, nebeský Otče, že slyšíš naši modlitbu, že mi pomáháš přijmout mého otce a ze srdce mu odpustit, že mi dáváš sílu netrpět dále subjektivně pod tíží zla, které nás všechny soužilo, nýbrž že se pozvednu k pravé objektivitě, která mi snad jednoho dne pomůže stát se pro svého otce prostředníkem uzdravující lásky.

Přiját jako syn a muž

Tímto způsobem dospěl dr. L. do širokého prostoru, kde poznal povolnou přijetí sebe jako syna a muže, a to skrze Boha, největšího „Přijímatele“. Uslyšel Boží hlas a nejvyšší autorita mu potvrdila: „Když jsem poprvé strávil týden v tichu, slyšel jsem nebeského Otce, jak mi říká, že mě miluje, že jsem drahocenný v jeho očích, že mě potřebuje, aby mohl vykonat své dílo. To proniklo celou mou bytostí... „Miluji tě a přivádím nyní

10 let Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

To je také jediný, a proto také závazný způsob, jak dosáhnout opravdového naplnění neuhasitelné touhy po štěstí a blaženosti. Všechna jiná řešení, návody, učení, ideologie a praktiky jsou jen falešné náhražky, bludné cesty a lidské výmysly, které ve skutečnosti nikam nevedou. Je možné se jimi dopovat, ale nemohou vést k jedinému a pravému životu. Jen v Kříži je naše spása, život a zmrtvýchvstání. To není náš výmysl, na kterém nesnášenlivě trváme. To je jediná, Bohem daná a darovaná skutečnost.

Ovšem pro společnost, která si vezme do hlavy, že si vybuduje ráj zde na zemi jako zcela bezbolestnou skutečnost, není Kříž cestou, pravdou a životem, ale pohoršením.

Svět se dívá na nadpřirozený život jako na nějakou fakultativní nástavbu k jinak zcela dostačujícímu přirozenému pozemskému životu. Věc se však má ve skutečnosti tak, že i tento nadpřirozený život, jehož znamením je Kříž, patří přímo a neoddělitelně k naší lidské přirozenosti. Když říkal sv. Ignác „Jsem zrozen k vyšším věcem,“ nemyslel tím domyšlivě

Před deseti lety - 5. září 1993 - vyšlo první číslo našeho týdeníku Světlo. Vzpomínám na jeho „duchovní narození“ v červnu 1993 na mezinárodních duchovních cvičeních Mariánského kněžského hnutí v San Marinu v modlitbách a meditacích před sochou Fatimské Madony; cítil jsem jako její přání a naléhavý úkol, aby Matice začala vydávat časopis, který by šířil její světlo ve stále rostoucí temnotě v našem národě. A vy, naši čtenáři, nám potvrzujete, že Matka Boží tomu počínu žehná. Právě v těchto dnech našeho jubilea jsme dostali elektronickou poštou dopis od našeho českého krajana v Německu: „Protože žiji už 35 let mimo vlast, zůstává mi internet, abych zůstal ve spojení s vlastní... Moc Vám děkuji za Váš časopis, na který pořád „netrpělivě“ čekám!!! Uprímně řečeno, patří k nejlepším ve svém oboru! Za to Vám určitě nejen já děkuji, ale i Vaši jiní čtenáři...“ („Světlo“ - jak si můžete přečíst v tiráži - je možno číst na webové stránce <http://www.maticecm.cz/svetlo>)

Díky Bohu i Panně Marii! A díky také Vám, milí čtenáři!

Chcete-li nám poslat k jubileu duchovní kytičku modliteb, budeme rádi, potřebujeme modliteb. A také je třeba Vaší spolupráce na šíření Světla v temnotách, budeme vděční za každého dalšího odběratele, kterého se Vám podaří získat.

Děkují Vám a srdečně Vás zdraví

Josef Vlček a Dr. Lubomír Štula

jen na svou osobu, ale na skutečné poslání a určení každého člověka.

Kdo dlouho žije způsobem neodpovídajícím své přirozenosti, pocítí dříve či později neblahé následky. Nejsou nejrůznější „civilizační nemoci“ plodem této protipřirozenosti?

Dnes se stalo módou volat po návratu k životu co nejbližšímu přírodě. Tato snaha může být opravdu plodná a užitečná,

když nezůstane stát v půli cesty, ale vezme v úvahu celý rozsah lidské přirozenosti. Kdo by se chtěl spokojit jen s „přirozeným“ životem, žije vlastně nepřirozeně, vymezuje sám pro sebe doslova nelidské podmínky. Žít skutečně zdravě, to nestačí žít tak, jak radí lékař nebo fit centrum, ale jak nám to předkládá Ten, který nás dokonale zná, protože nás stvořil podle svého obrazu. Jinak dochází k de-

generaci tělesné, duševní i společenské. To, co má být ze své přirozenosti trvalé, se stále častěji rozpadá. To, co se má zrodit k životu, se zabíjí. To, co je proti zdravému rozumu, se přímo oslavuje.

Všeobecná a jakoby samozřejmá sexualizace, nezřízené požitkářství a bezohledné sobectví jsou výmluvným dokladem úplného krachu lidského úsilí hledat uspokojení jen v přirozených radostech. Na protipřirozenosti, tedy zrudnosti a zvrácenosti, ke které nakonec nutně vede tento způsob života, nemůže člověk nic změnit ani tím, že si pro označení těchto jevů vymyslí pokud možno neprovokující eufemismy nebo si je dokonce oficiálně legalizuje. Jaké ideály převládají ve společnosti, která o tom, co chce označit za obzvláště hezké a sympatické, říká, že je to „sexy“? I když si můžeme připadat v této společnosti jako v nepřátelském obklíčení, nesmíme malomyslnět. Jsou na světě místa, kde křesťané strádají mnohem více. Tu i tam zůstává Kříž znamením konečného vítězství. Slavnost Povýšení svatého Kříže je nejen svátkem velké křesťanské naděje, ale je současně světlem křesťanské jistoty.

-red-

► tvou sexualitu (mužství) do pořádku, abys rostl v mé lásce a mohl sloužit mužům, ke kterým tě pošlu.“

Když slyšel tato potvrzující slova Boha, Otce, začal k němu pociťovat osobní citový vztah. Tak přišel nakonec do styku s mužstvím a opět rozvinul své vlastní mužství. A pozvolna získal dar Boží objektivitu.

Vidět své srdce a naučit se mu rozumět

Dr. L. mohl nyní vidět, že jeho hluboká touha po mužském kamarádství, která sama o sobě není nic špatného, do-

konce je pro všechny muže spíše rozumná a zdravá, ho proto tak děsila, protože měl strach, že ho ostatní muži odmítnou, a protože měl tak silnou potřebu přijetí jako muž od jiných mužů. Ke svému otci neměl nikdy žádný vztah, a proto podvědomě hledal tento vztah k mužství u jiných mužů. Jeho potřeba po mužském přijetí a lásce byla tak velká, že ji musel stále potlačovat. Ale protože byla silně zakořeněna v jeho podvědomí, vynořovala se stále znovu v podobě strachu, pocitu viny, zvláštních myšlenek, genitálních reakcí, impotence ve styku se svou ženou.

Nová svoboda

Když dr. L. mohl vidět a pochopit své srdce, nemusel již svou potřebu otcovské lásky a mužského přijetí potlačovat. Protože když vstoupila do vědomí a byla představena Bohu, nemusel již hledat všechny možné zvláštní formy. Pokáním přemohl fantazie, kterým přivykl jako reakcím na svou úzkost a pocity viny. Jeho problémy s impotencí, nevhodnými genitálními reakcemi a zvláštními myšlenkami nakonec zcela vymizely.

Jako odborný lékař má nyní co do činění s medicínskými problémy, které jsou speci-

fické pro homosexuální muže. Před jeho vlastním vnitřním uzdravením vyvolávaly u něho takové případy strašnou hrůzu. „Ale nyní,“ řekl svými vlastními slovy, „mohu s homosexuálními muži hovořit, modlit se a plakat. Stal jsem se láskyplně přísný, nebo chcete-li, pevnější v rozhovorech o sexuálním chování s těmito muži.“

Dr. L. nyní vykonává důležitou práci mezi muži, kteří trpí sexuálními poruchami.

Podle knihy Leanne Payne, Die Krise der Männlichkeit, Asaph Verlag 1985. Mezititulky redakce

Mami, můžu brát pilulky?

Rodičovské napětí mezi důvěrou, kontrolou, starostí a odpovědností

Mami, může tu kamarád přenocovat? Můžu jet s kamarádkou na výlet? Můžu si nechat předepsat pilulky? Mnoho rodičů je s takovými otázkami rychle hotovo: „S mladými už to jiné nebude“ nebo „Raději ať je odpovědně chráněná, než aby...“ Jiní rodiče sprásknou ruce nad hlavou: „Proboha, dítě!“ Jako by Belzebub stál v pokoji.

Co mají rodiče dětem poradit nebo předepsat? Jak argumentovat, když jsou ve věku, kdy racionální argumenty a dokonce ani víra a církev u mladých právě nekulminují?

Statistiky dokazují, že stále přibývá dívek, které ve stále mladším věku otěhotní. Důvodů je několik. Jeden z nich: Dívky, které vyrůstají bez otce, rychleji prožívají pubertu, jsou dříve sexuálně aktivní a v dospívání jsou častěji těhotné než dívky, které vyrůstají v úplných rodinách. To dokládají četná studie v USA a na Novém Zélandu. Důvodem může být, že dívky bez otce jsou více orientovány na matku a chtějí napodobovat její vztahy k mužům. Jak bylo řečeno, je to jen jeden důvod, který však zřejmě platí.

Tedy především: Znepokojení, že si dítě příliš brzy něco začne intimně a tajně s přítelem nebo s přítelkyní, je oprávněné a pochopitelné. Tím spíše, když vezmeme v úvahu sexualizované prostředí, ve kterém děti vyrůstají. Jeho vliv je tak veliký, že i v dobře křesťansky fundovaných rodinách jsou tato témata brizantní a dochází i zde k nechtěným otěhotněním.

Žádné patentní recepty

Nikoliv, zaručené odpovědi na takové otázky dětí neexistují. Mohou nám však pomoci tři rozlišení:

Za prvé: Pro rodičovskou argumentaci je rozhodující, v jakém smyslu bylo dítě dosud vychováno. Jaké byly a jsou výchovné cíle? Klade se důraz na určitý druh celkové výchovy,

na určitý projekt života? Existuje základní smysl a cíl? Rodiče, kteří vychovávají své dítě v náboženském vakuu, nemohou začít hned argumentovat s naukou církve.

Za druhé: Pro otázku, co rodiče rozhodně mohou dovolit a co ne, je samozřejmě významná osoba a věk přítele nebo přítelkyně. Co je to za typ? A přirozeně je třeba diferencovat. Je už zásadní rozdíl, zda se jedná o čtrnáctiletou dceru, která chce používat pilulku, nebo sedmnáctiletou, kterou chce přítelkyně vzít s sebou na rodinnou dovolenou.

Za třetí: Jaké úsilí jsou rodiče ochotni vzít na sebe? Při takových zásadních otázkách zaujmout pozici a trvat na ní celá léta, to stojí mnoho sil. Říct jednoduše „ano“, projevit pochopení a dát stranou všechny diskuse je jistě jednodušší.

Jak však mají rodiče argumentovat, když přijdou mladiství s takovými přáními a představami? Ani zde neexistují žádné

patentované recepty, ale mohou nám pomoci některé zásady.

Důvěra místo kontroly

Pro mladé lidi je velice důležité, když cítí, že rodiče je v zásadě chápou a důvěřují jim. Řeči jako: „Dokud máš nohy pod mým stolem, rozhodnuji já...“ zamožují vztah mezi rodičem a dítětem. A stará motta jako: „Příležitost dělá zloděje“ nebo „Důvěra je dobrá, ale kontrola lepší“ si člověk může myslet, ne však používat před dítětem jako argument.

Dítě by mělo získat dojem, že rodiče ho nechtějí „kontrolovat“, ale „pomáhat“ mu a usilovat o to, aby dostali své rodičovské odpovědnosti. Je to obtížné, ale možné, s velkou dávkou klidu a porozumění. Podle míry, v jaké panuje přátelský vztah mezi rodiči a dětmi, může pomáhat, když rodiče vyprávějí dětem o svém mládí, o svých vlastních pocitech a zkušenostech. Dnes je málo rodičů, kteří vstoupili do manželství v panenství. Přesto i oni se starají, aby jejich děti nedělaly příliš brzy sexuální zkušenosti.

Pilulka a štěstí

Od 14 let dívka i bez souhlasu rodičů má možnost dát si předepsat pilulku. Když se dívka přesto zeptá matky nebo otce, jestli smí, pak je to dnes ne příliš obvyklý projev důvěry, na kterém je možno stavět. Taková

otázka by neměla rodiče vyvést z konceptu, protože má v sobě také něco pozitivního. Dogmatické neodůvodněné láteření: „Opovaž se. Ne! A už o tom nechci slyšet!“ nabourá všechnu důvěru. Podpoří ji naopak otázky: „A proč ji chceš brát? Ty ji opravdu chceš? To chce tvůj přítel? Nebo to chce tvoje okolí?“ Když rodiče v klidu

hovoří s dětmi o takových otázkách a zdůvodňují, proč s tím nemohou být srozuměni, dělají to svému dítěti mnohem jednodušší.

Christa Mevesová píše ve svém bestselleru „Záleží na tobě“: „Přirozeně ve vašem věku hraje při vědomém zážitku erotických pocitů chuť po novém důležitém pudu nápodoby, který je často podceňován anebo zamlčován. Člověk se může rychle přizpůsobit tomu, co většina ve skupině spolužáků ve škole nebo parta pokládá za správné. To, co se ozývá mezi lidmi v tvé třídě, odpovídá představám, jako by si člověk nejpozději od 14 let měl ve věci sexu tak posloužit jako při výběru barvy na vlasy nebo maskovacího líčidla

podle hesla: ‚To se teď nosí, to lidi berou‘... Prostředí dělá, jako by pro mladé lidi bylo dostačující, že si tyto věci mohou brát jako v samoobsluze, a přátelsky je k tomu vybízí: ‚Podívejte se, to všechno můžete mít, obslužte se, neváhejte, vyzkoušejte, co vám zachutná.‘“

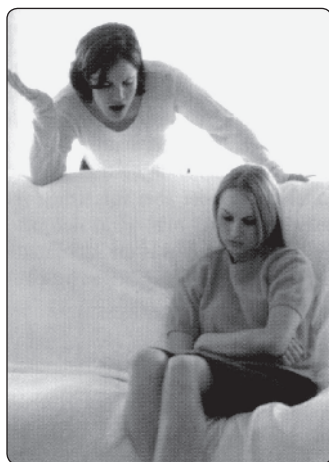
Ochrana a zdraví

Není to nijak „reakcionářské“, poukázat svým dětem na to, že zdrženlivost je nejlepším „ochranným prostředkem“ proti těhotenství, AIDS a pohlavním nemocem. Příliš časný pravidelný pohlavní styk má později zlé zdravotní následky. Časně používání pilulek vede k poklesu plodnosti.

Ještě jednou psychoterapeutka pro děti a mládež Christa Mevesová: „Tomu, aby nebylo počato dítě, je třeba samozřejmě bezpodmínečně zabránit! A tu přicházejí propagátoři s nabídkami ze své samoobsluhy, jak umožnit další užívání rozkoše života: s kufrem doporučení ochrany před otěhotněním. (...)“

Příliš vzrostl počet rakoviny rodidel u patnáctiletých až pětadvacetiletých, a to výlučně v důsledku častého pohlavního styku v mladistvém věku. V odborném časopise čteme: ‚Počet výskytu rakoviny u žen, které začaly pohlavní život mezi 15. a 17. rokem života, je dvakrát vyšší než u žen, které začaly až po dvacátém roce.‘ (...)“

Osvěta tohoto druhu prakticky neexistuje. Ale to je podvod. Na každé krabičce léků musí být dnes uvedeno, jaké může mít lék vedlejší účinky. Každý operátor upozorňuje na možné důsledky operace. Ale v oblasti sexuality se všechny statistiky zamlčují. A proč? Aby vám byla zatajena pravda. (...) V praxi to u mě vypadá zcela jinak. Téměř všechny pacientky trápí úzkost z otěhotnění, a to právem. »Bezpečný sex« není ve skutečnosti vůbec »zdravý sex«. Pak přijdou bezesné noci, neschop-

nost soustředit se ve škole, místo líbezného zamilovanosti týdny mučivých starostí ‚jestli opravdu..., co potom?‘“

Láska a sexualita

Především je třeba doporučit, aby se s dětmi v klidné atmosféře hovořilo obšírně o lásce a sexualitě, o tom, co je to být osobnost a spát s druhým, o nezralosti a plození, o zdrženlivosti a pudech, o pokušení, pochybení a novém začátku, o rodičovské odpovědnosti před Bohem a společností, o církvi jako znalci člověka a o moudrosti křesťanské morálky. O funkci příkladu, který mají vůči mladším sourozencům, o zásadách „domáčího řádu“, který musí panovat v rodinném společenství.

Je důležité dětem vysvětlit, že jsou ustavičně předmětem manipulace, že pohlavní styk není vůbec smetánkou přátelství. Nakolik jsou děti vychovávány v křesťanské víře, je třeba

jim připomínat, jakou cestu nastoupily a potvrdily při biřmování, co učí církve o pohlavním styku, co znamená ochrana před početím a co je to manželství.

Odkývnout je jednodušší

Takové rozhovory mohou jistě napomáhat k vytvoření atmosféry důvěry mezi rodiči a dětmi, probudit v dětech přesvědčení o postavení rodičů, že se tu nejedná o „kontrolu“ a o „zakazování všeho, co přináší potěšení“, nýbrž že se jedná o odpovědnost, starost a pomoc ze strany rodičů. Jisté je, že by pro rodiče bylo mnohem jed-

lhostejné právě proto, že všechno neodkývnu.

A z druhé strany? Samozřejmě že rodičovská autorita, zákaz a přísnost jsou důležitou součástí výchovy. Ale rodiče nesmějí zapomínat, že právě v oblasti sexuality zákaz a přísnost budí novou zvědavost a mohou znamenat dodatečné dráždění. Měli by pamatovat, jak s nimi jejich rodiče zacházeli v dětském věku, co pro ně znamenaly rodičovské zákazy. Že pouhé zákazy mladé „dělají malými“, ale že cílem by mělo být v rozhovoru je vychovávat a „dělat velkými“ a silnými; že obezřetný přístup

nodušší všechno povolit, místo aby argumentovali, zápasili a někdy dokonce zakazovali. I když vaše děti přesto stále oponují, bouchají dveřmi a budí dojem, že nechtějí vůbec nic pochopit, mnohé z nich velmi dobře tuší a cítí, co pro své rodiče znamenají, že jim nejsou

k sexualitě je plodem vlastního rozhodnutí a nikoliv pouhého „poslouchání“.

Konečně musí rodiče v období bouřlivého vývoje svých dětí zacházet s nimi co nejvlídněji, jak to jen ten který případ dovoluje. Přirozeně že vlídnost neznamená, že nezaujmeme jasné pozice, ale že neupadáme do paniky. Jistě by bylo žádoucí, aby sedmnáctiletá dcera neotěhotněla. Ale znamenalo by to úplné fiasko? Nebyl by tajný potrat mnohem větším zlem? Porod dítěte je možno zařídit, i když „okolnosti“ tomu zrovna nepřejí. Předpokladem je, že dále trvá vztah důvěry mezi rodiči a mladou maminkou a že všichni se společně staví čelem k zvýšle obtížné situaci.

Z Komma 18/2003
přeložil -lš-

14. MODLITEBNÍ FESTIVAL MLADÝCH V MEDŽUGORJE

skončil letos 6. srpna ráno mši svatou na Křiževaci. Účastníků bylo 30 000 ze 40 zemí všech světadílů. S nimi přišlo 450 kněží, kteří „zpovídali ve dne v noci“, a také tři biskupové. Simultánní překlady byly nabídnuty v 17 řečech. Poprvé tu byli i mladí Číňané z Hongkongu a Palestinci z Izraele. Skupina Slovinců přišla navzdory vedru pěšky – trvalo jim to 13 dní. (Glas mira 8. 8. 2003)

Pomozte modlitbou, aby všechno, co tu bylo zaseto, nezakrnělo, ale s pomocí kněží a rodin mohlo dobře růst a přinést hojné plody.

U svatého Vavřinečka

Obyvatelé západočeského Chodska každoročně pořádají pouť u svatého Vavřinečka v Domažlicích. Pouť má dlouholetou tradici, sahající až do 16. století. Letos se konala 9. srpna, a to v rámci tzv. Chodských slavností, které mají převážně komerční povahu. Památná Svatovavřinecká pouť se však koná dost daleko od rušné světské zábavy, přesněji na vrchu Veselá hora nad Domažlicemi. Mši sv. sloužil biskup Karel Herbst. Vedle bohoslužeb se po pouti konalo před kaplí sv. Vavřince kulturní vystoupení dětí, které předváděly chodské tance a písně.

V poutní den zářila Veselá hora s kaplí sv. Vavřince všemi barvami, neboť mnoho Chodů vyšlo v tento sváteční den na pouť ve svých krásných krojích. Chodsko je od pradávna katolický kraj. Jako v jediném místě v Čechách se zde užívá lidový kroj i pro každodenní nošení. Pouť ke sv. Vavřinečkovi spoluorganizovali členové katolické tělovýchovné a kulturní organizace Orel, kteří se mše sv. a kulturního programu účastnili v lidových i orelských krojích a se starými orelskými prapory.

Pouť ke svatému mučedníkovi Vavřinci má význam nejen pro chodskou historii, nýbrž pro historii celého našeho národa. Ne nadarmo se říká, že zdejší lidé mají *tvrdé palice*, které se nesklonily ani před knutou samolibého Lomikara, ani před pozdější nacistickou nebo komunistickou zvlůlí. Tvrdá chodská zem složila skutkem mnohokrát v historii svoji přísahu věrnosti národu. Do dějin národního boje za svobodu vstoupila svatovavřinecká pouť 13. srpnem 1939. Tehdy na Veselé hoře kázal český vlastenecký kněz a politik Mons. Bohumil Stašek. Jeho kázání v podmínkách okupované české země vyznělo jako přísaha věrnosti Kristu a českému národu. Řečník otevřeně vyjádřil svoji víru v osvobození české vlasti. Krátce po tomto kázání byl nacisty zatčen a válku prožil jako vězeň v koncentračním táboře.

Staškova slova vlila do žil českých lidí shromážděných před oltářem novou krev a s ní naději, mocnou zbraň proti momen-

tální převaze nepřátel: „... Na naše pouti putujeme, abychom nejen ctili a chválili Pána Boha a utvrdili se ve své víře, ale abychom také vzpomínali na svůj národ a utvrdili se ve vlastenectví. To je také účel dnešní pouti a vašeho putování...“ V osobě mladíka sv. Vavřince, který se nebál tyranů a vytrval ve víře až do konce, personifikoval Stašek český národ. Z kazatelny vyslal kanovník Stašek českému národu odbojové poselství. V něm v jinotajné zkratce sdělil: Jako se sv. Vavřinec nebál tyranů a snesl klidně mučení, tak se ani český národ nesmí bát žádných tyranů a musí zůstat nepoddajným! S osobou tyranského císaře si samozřejmě všichni poutníci (ale i gestapo) spojili Hitlera. Na 120 tisíc poutníků vyslechlo slova Mons. Staška o potřebě zůstat za každé situace věrnými Čechy. Klatovské gestapo celou pouť sledovalo prostřednictvím nastrčených agentů. Německá posádka v domažlických kasárnách měla pohotovost. Naštěstí nedošlo k žádné

Svatovavřineckí poutníci v chodských krojích

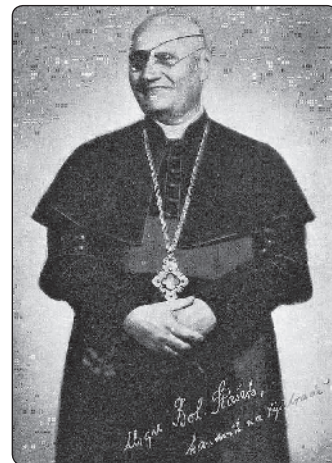

Mučedník sv. Vavřinec

provokaci, která by mohla způsobit masakr.

Vystoupení Mons. Staška u sv. Vavřince v srpnu 1939 přesahuje rozměr náboženského kázání, neboť vešlo do dějin jako politická manifestace našeho lidu a jako jeden z mála veřejných projevů českého odporu proti okupaci. Ve své řeči se kanovník Stašek pozastavil nad tehdejší úpadkovým stavem české státnosti v Protektorátu Čechy a Morava, zhodnotil situaci a shrnul důvody, proč Češi klesli na úroveň nesuverénního, služebného národa. Mons. Stašek tak učinil zvláštním řečnických způsobem, když vložil svá slova do úst Matky české země, která ve smutku napomíná své děti – český národ: „Mé zlaté, drahé děti, jak nemám být smutná, tesklivá a starostlivá, když jsem zkusila již tolik, kolik nezkusila žádná matka jiného národa. Kolikrát jsem se podobala Bolestné Matce, chovající na svém klíně zuboženého syna – národ... A z čeho

byla tato bolest a všechno to mé trápení? Pro výstrahu vám to povím, moje drahé děti! Měla jsem syny a dcery, kteří často pohrdli svou prostou matičkou, jejími obyčejí, mravy, zbožností, krojem i písní. Šli za cizími vzory, cizími příklady a cizími lidmi. Nechtěli být čeští, ale evropanstí a světoví! Otevřeli často své srdce pyšce, nesvornosti, velikášství a bezbožnosti, a tak připravili své dnešní konce!“ Kázání vrcholilo spontánní národní přísahou: „Co slíbíme a řekneme své matce české? Slibme jí a přísahati budeme v této památné chvíli jménem svým a všeho českého lidu, že ji nikdy neopustíme, nezradíme a až do

Mons. Bohumil Stašek

posledního tlukotu srdce milovati budeme. (Shromáždění poutníci volali: „Přisaháme!“) Přisahati budeme, že svou prací, svorností, národní jednotou a životem řízeným podle zásad křesťanské morálky postavíme opět vlast svou na onen stupeň cti, blahobytu a slávy, jakou prožívala v nejslavnější své minulosti, v dobách slavných českých knížat a králů a největšího z nich, blahé paměti Karla IV. (Shromáždění: „Přisaháme!“) Tuto slavnou naši přísahu necht' Bůh a svatí naši patronové požehnáním svým a pomocí svou provázejí a potvrdí. Amen.“

Jak řekl v krutých dobách okupace Mons. Stašek, Chodové přežili, protože zdejší lid nepřestal být nikdy věrný svatováclavské katolické víře a české zemi. Proto „nezahynul a boh-

dá nezahyne!“ Na Vavřinečku jsme si letos v srpnu Staškova slova v duchu připomněli. Jeho slavné kázání, jehož miniaturní výsek jsem čtenářům Světla předložil, je aktuální i dnes v míře větší, než si myslíme. Úpadek a pád přichází, když zrazujeme dědictví Otců – víru, zem a jazyk! Svobody a růstu naopak dosahujeme, když tyto hodnoty povyšujeme na piedestal všeobecné úcty. A to nejen slovem, nýbrž hlavně skutkem. Proto ať jsme dědictví Otců tak věrni, jako mu byl věrný chodský lid, shromážděný kolem svého pastýře v kritickém roce 1939. Současně prosme Boha a sv. Václava za to, abychom – podle starých zkušeností – uměli prohlédnout moderní lež, klam a intriky ve světě! Rovněž prosme za dar síly, abychom dokázaly vzdorovat slabosti, abychom se podle příkladu českého knížete Soběslava nenechali již nikdy vtáhnout do područí cizí nadvlády a abychom podle příkladu sv. Vavřince odbořovali poraženectví a malost v českých myslích! Prosme Boha a sv. Václava, abychom – jako páni na svém – v Kristově lásce ctili a respektovali všechny naše sousedy! Svatý Václave, chraň život přítomných i budoucích, Ty, z českých světců první!

Kdo zná Chodsko, ví že celý tento kraj má nezapomenutelné kouzlo. Zdejší lid mluví svérázným nářečím, nazývaným *bulačina*. Z Domažlic je blízko do Kozinova Újezda. Rodáky z chodského Klenčí pod Čerchovem jsou spisovatelé Jindřich Šimon Baar a Jan Vrba. Stejně jako tito spisovatelé pochází z Klenčí také hudební skladatel, nekorunovaný král chodské písně, Jindřich Jindřich. Lidová moudrost shromáždila za dlouhá léta pěknou řádku hezkých chodských pořekadel a přísloví. Ať si je budoucnost sebenejistější, Chodové vždy říkali: „*Nihdyž nebulo tak zle, haby zase nebulo lepší!*“ Když se 12. srpna 1945 zdravili Chodové na svatovavřinecké pouti opět se svým kazatelem Bohumilem Staškem, který se vrátil z koncentračního tábora, děkovali všichni Bohu, že jim dal sílu věřit v budoucí svobodu. Na nebojácnost Chodů – strážců hranic – poukazuje také přísloví: „*Chodováci, lidi smělí, chrání lesy svyjma těly!*“ a „*Na večeryšek nemyslí, dnešek klidně snášij ha zjítřka se nebuj!*“

Svatý Vavřince, oroduj za nás!

Stanislav Vejvar,
student FF UK, obor historie-politologie

Použitá literatura:

Kajer, J.: Naše Klenčí. Plzeň 1947

Korandová, M.: Stráž – nejmenší privilegovaná ves domažlických Chodů. Klatovy 2001

Stašek, B.: Když křižovali český národ. Praha 1946

Kdysi potlačovaná poutní místa dále žijí

Dvě severomoravská poutní místa, která byla za předchozího režimu potlačena a v případě svatyně Panny Marie Pomocné ve Zlatých Horách zcela zničena, žijí dále bohatým duchovním životem.

Poutní kostel sv. Anny ve Staré Vodě ve vojenském prostoru Libavá přivítal 26. července zástupy poutníků, kteří už tentokrát nemuseli pokleknout ve svatyni na holé půdě, ale na nové dlažbě, o kterou se přičinili svým velkodušným darem především manželé Losertovi z Německa, kteří mají svůj původ v této dnes již neexistující obci. V nové podobě se představil i pramen nedaleké

Poutní kostel sv. Anny ve Staré Vodě

Královské studánky, ke které vždy poutníci odcházejí ve slavnostním procesí po mši svaté. Jak nám napsal JUDr. Pečínka, vedoucí skautů, kteří již několik let pracují na obnově tohoto vzácného chrámu, skauti na podzim a v jarních měsících vykopali a odvozili asi 90 cm vysokou vrstvu rumiska ze zřícené klenby a stěn kapličky nad pramenem. Vyčistili a obnovili původní potrubí a kaskády na odvod vody, byly znovu vybetonovány poničené základy a podlaha bal-

Poutníci v kostele sv. Anny ve Staré Vodě

konu a kaple. Uvažuje se o obnově původní barokní kaple, která má letos výročí 300 let od dokončení. Přestavbu původní dřevěné kapličky řídil stavitel Matouš podle plánů mistra Petra Techeta z Budišova a stavba byla předána dne 17. července 1703.

K Panně Marii Pomocné připutovalo 9. srpna na 1500 poutníků. Ti nejhorlivější

vystoupili k obnovenému poutnímu kostelu po strmé cestě v pobožnosti křížové cesty. Mezi účastníky hlavní pouti u Panny Marie Pomocné ve Zlatých Horách přijel tentokrát otec arcibiskup Karel Otčenášek. Ve své homilii vyzval věřící, aby usilovali v síle Ducha Svatého a s pomocí Panny Marie

Pout' u P. Marie Pomocné ve Zlatých Horách

učinit ze všech lidí své přátele a aby následovali ctností Panny Marie, především její pokoru a čistotu.

Když se milosrdný mráček ze sluníčka odsunul, museli poutníci na otevřeném prostranství připojit k modlitbám také obět a snášet nepříjemný sluneční žár. Na rozdíl od Královské studánky ve Staré Vodě se na

Malí i velcí poutníci u P. Marie Pomocné

zdejší Poutní studánce u Panny Marie Pomocné projevil letošní suchý rok a věřící museli čekat na vodu u slabého praménku z níže položeného náhradního potrubí. -lš-

KATOLICKÁ TELEVIZE UŽ I NA SIBÍŘI

Počet katolíků v Rusku je malý (několik set tisíc ze 147 milionů), ale jejich prezentace je viditelná. Vedle celoruských periodik (týdeník Svet Evangelija, měsíčník Charity Samaritan, časopis pro mládež Svjataja Radost) vycházejí i místní listy: například na Sibíři jsou „Sibiřské katolické noviny“. Na Sibíři funguje i katolický televizní kanál „TV Kana“.

SIR - Res Catholica 25. 8. 2003

Putování sochy Panny Marie Fatimské

Na vývěskách všech kostelů je uveden program tohoto putování: začíná 20. 9. na Svaté Hoře, dále v biskupských katedrálách 21. 9. Brno, 22. a 23. 9. České Budějovice, 24. a 25. 9. Plzeň, 26. 9. Litoměřice, 27. 9. Ostrava, 28. 9. Olomouc, 3.10. Hradec Králové, 4. 10. Koclířov.

Svou poutí k milostné soše poděkujeme Matce Boží za její mateřskou lásku a dosavadní ochranu, za ochranu Svatého otce, ale musíme jí také odpovědět na její volání: POKÁNÍ, POKÁNÍ, POKÁNÍ, které (bohužel stále marně) opakuje od Lurd, i hlasem anděla v třetím tajemství ve Fatimě a dále přes Medžugorje, Syrakusy atd.

Ještě nenastal její triumf. Stra Lucia nabídla vysvětlení třetího tajemství v listu, který poslala Janu Pavlovi II. 12. května 1982 (tedy rok po atentátu!). Píše v něm:

„...Třetí tajemství je symbolické zjevení, které se vztahuje k té části Poselství, která je podmíněná tím, zda přijmeme to, co Poselství požaduje: „Jestliže přijmou lidé mé požadavky, Rusko se obrátí a bude mít mír; jestliže ne, rozšíří své bludy po světě...“

Od chvíle, kdy jsme nespelnili podmínky této výzvy Poselství, ověřujeme si, že se naplnilo: Rusko vyrazilo do světa se svými bludy. Zatím ještě neprožíváme úplné a konečné naplnění tohoto proroctví, ale uvídíme, že do něho vstoupíme postupně krok za krokem, jestliže neustoupíme od cesty hříchu, nenávisť, pomsty, nespravedlnosti, porušování práv lidské osoby, nemravnosti a násilí atd.

A neříkejme, že je to Bůh, kdo nás takto trestá; naopak, jsou to lidé, kteří si sami připravují trest. Bůh nás důrazně upozorňuje a volá na dobrou cestu, respektuje naši svobodu, kterou nám dal; proto odpovědnost spočívá na lidech.“

Jsme však stále svědky, že „ruské bludy“ se zarputile zabydlují jako formy totality nikoliv institucionální, nýbrž totality jakožto obecného přesvědčení o neexistenci hříchu, totality

naprosté mravní zvěle, která hřích a zlo legalizuje, veřejně oslavuje a je připravena zneužívat dokonce mocenské prostředky na jeho ochranu. Odtud vyrůstá aktuální hrozba velkého pronásledování Církve, které předvídá třetí tajemství. Bludy, které rozšířilo Rusko do světa v první polovině století, nejenže nebyly překonány, ale naopak rozšířily se nebývalou měrou.

...Dialektický a historický materialismus a vědecký ateismus – to bylo pouze pseudovědecké podhoubí praktického materialismu, jehož důsledky hluboce pronikly do povědomí a praktického smýšlení a jednání lidí. Člověk zaujal suverénně místo samého Boha

a osobuje si právo rozhodovat o životě a smrti, o dobru a zlu. Všechny „ruské bludy“ pramení z bezmezné pýchy a sobectví. Nabývají nejrůznější podoby, především jako třídní, rasová, národnostní a náboženská nenávisť a nesnášenlivost, které jsou zdrojem neustávajících válečných konfliktů. Bolševické Rusko jako první rozvrátilo základy rodiny a legalizovalo potraty. Z bolševického Ruska vyšla sexuální nevázanost a ta se přes angloamerickou oblast rozšířila do celého světa jako životní styl. Hrubá rouhání proti neposkvrněnému početí Panny Marie, jejímu panenství a božskému mateřství, urážky jejich obrazů jsou na denním pořadu.

To nám vůbec nedovoluje pokládat fatimská tajemství za projetou jízdenku a Boží varování za bezpředmětná.

Smyslem poselství je přivést svět k pokání a obrácení. To zdaleka ještě nepatří minulosti. Rozhodující úlohu měla sehrát právě Kristova Církev. Na předpovězený triumf Neposkvrněného Srdce teprve čekáme s vědomím, že je podmíněn naší vědomou součinností a poslušností k poselstvím, která nám Bůh posílá.

...Také Don Bosco ve svých proroctvích hovořil o velkém vítězství Panny Marie, které bylo dokonce uvedeno jako nové Lepanto; symbolem těchto dvou

největších vítězství byli v chrámu Panny Marie Pomocnice křesťanů v Turíně dva andělé s prapory, z nichž jeden nesl letopočet „1571“ a druhý „19..“. Letopočty 19.. již ovšem uplynuly. Nemýlí se Don Boskova proroctví? Toto vítězství bylo na dosah ruky: Pokud by-

chom byli uposlechli již v roce 1917 výzvy Matky Boží, bylo dosaženo tohoto největšího vítězství a toto století by nebylo nejkrvavějším stoletím dějin, ale stoletím Božího království. V rukou našich otců a dědů byla již tehdy budoucnost světa. Neleží na nás, katolických křesťanech, největší odpovědnost za nejtragičtější selhání, za které se musíme veřejně kát, protože jsme svou nevěrou a neposlušností neušetřili lidstvo útrap a záplavy zla, které je postihly v tomto století?

...Toto si promeditujme, než půjdeme uctít obraz, sochu naší nebeské Matky!

(Pramen: „Světlo“ 30/2000)

Druhé zjevení se událo v létě, ve dnech velkého vedra, kdy jsme hnali stádo už dopoledne domů a vyháněli je znovu až večer. Hodiny poledního odpočinku jsme trávili ve stínu stromů, které obklopovaly už vícekrát zmíněnou studnu. Najednou jsme viděli před sebou anděla.

„Co děláte? Modlete se! Hodně se modlete! Ježíšovo a Mariino srdce mají s vámi plány milosrdenství. Přinášejte Pánu Bohu neustále modlitby a oběti.“

„Jak máme přinášet oběti?“ - zeptala jsem se.

„Za všechno, co můžete, přinášejte oběť jako pokání za hříchy, které Boha urážejí, a jako prosbu za obrácení hříšníků. Dosáhnete tak míru pro vaši vlast. Já jsem její anděl strážný, anděl Portugalska. Především přijímejte pokorně utrpení, která na vás Pán sešle.“

Tato slova anděla se nám vryla do ducha jako světlo, v němž jsme poznali, kdo je Bůh, jak nás miluje a jak chce být milován; poznali jsme hodnotu obětí a jak je mu milá a jak pro oběť obrací hříšníky. Od té chvíle jsme proto začali obětovat Pánu Bohu všechno, co nás tížilo; nehledali jsme však jiné umrtvování a pokání než to, že jsme, sklonění k zemi, opakovali celé hodiny modlitbu, které nás naučil anděl:

* * *

„Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe, miluji Te! Prosim Tě za odpuštění pro ty, kteří nevěří, Tobě se neklaní, v Tebe nedoufají a nemilují Tě.“

* * *

„Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svatý, obětují Vám drahocenné Tělo, Krev, Duši a božství našeho Pána Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa, jako náhradu za potupení, rouhání a lhostejnost, které ho urážejí. Pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a neposkvrněného Srdce Mariína Vás prosím za obrácení ubohých hříšníků.“

Úryvek z knihy P. Luise Kondora, S.V.D. Zůstaň matkou

Dvanáct hvězd

Motto: Vzpomeň, nejdobrotivější Panno Maria, že nikdy nebylo slyšáno, že bys někoho opustila, kdo se k Tobě utíkal, o pomoc Tě prosil i o přímluvu. Naplněn takovou důvěrou se k Tobě utíkám, Matko, Panno panen! Přicházím k Tobě jako ubohý hříšník, stojím před Tebou a vzdychám, Matko Věčného slova, nepohrdej mými slovy, ale je milostivě slyš – a vyslyš mě. Amen.

Je to snad jedna z oněch „ironických schválností“, o nichž mluvil Hegel? Jistě je to zvláštní případ. Vždyť 10. 7. byl v Bruselu slavnostně prezentován definitivní návrh evropské ústavy, v jejímž úvodu nesměla být zmínka o křesťanství ani odkaz na pramen všeho bytí, na Boha. Avšak táž ústava mluví o evropských symbolech a slavnostně zdůrazňuje: evropská vlajka je modrá s dvanácti v kruhu umístěnými hvězdami.

Nu dobrá, jak barvy, tak symboly, tak jejich kruhové rozložení pocházejí z mariánské úcty, jsou výslovným znamením pouty Neposkvrněné. Dodnes zpíváme v písni „Budíž věčně velebena“, jejímž autorem je P. František Žák S. J.: „...dvanáct hvězd kol tvoji hlavy, sluncem celás zářila, Tebe ctíme milujeme srdcem celým, Maria.“

V roce 1949 byla zřízena ve Štrasburku „Evropská rada“, jež měla klást základy budoucí federaci kontinentu. Rok nato, aby také ospravedlnila svou existenci nějakou iniciativou, Rada vyhlásila soutěž na společnou vlajku. Zúčastnil se jí také Arséne Heitz, který (jako mnoho katolíků) nosil na krku „Záračnou medailku“. Ta se začala razit po viděních sv. Kateřiny Labouré v roce 1830 v Paříži. Tato řeholnice říkala, že dostala od Madony pověření, aby dala razit a šířit medailku, na níž by bylo jasně vidět dvanáct hvězd z Apokalypsy a invokace: „Maria bez poskvrny hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.“ Medailka se rozšířila po celém světě a zaznamenala bezpočet úchvatných obrátců a divů. I sv. Bernadetta Soubirousová ji měla na tkaničce na krku, když měla první zjevení bí-

le a modře oděné Paní 11. února 1858.

Nu dobrá, Arséne Heitz nebyl jen jedním z mnoha katolíků, který nosil u sebe medailku, k níž dalo podnět zjevení Madony, ale choval hlubokou úctu k Neposkvrněné. Udělal tedy návrh dvanáct bílých hvězd na modrém pozadí. K jeho velkému překvapení jeho návrh zvítězil, i když předsedou komise byl belgický žid, vedoucí tiskové kanceláře Rady, Paul M. G. Lévy, který asi neznal původ symbolu, ale příznivě oceňoval barvy a průračnou symboliku. Vždyť modrá a bílá (hvězdy na návrhu byly původně bílé, ne žluté jako dnes na praporu EU) byly barvy nově vzniklého státu Izraele.

Onen prapor poprvé zavlál v roce 1891 v Bostonu na sidle „Izraelské výchovné společnosti“ a byl inspirován velkým pruhovaným šátkem, který užívají židé při modlitbě. V roce 1897 na konferenci v Basileji byl přijat jako symbol Světové sionistické organizace a v roce 1948 se stal vlajkou republiky Izrael. Z hlediska víry je šťastně symbolické toto spojení křesťanských a židovských odkazů: žena z Nazaretu je totiž „Sionská dcera“ par excellence, je spojením mezi Starým a Novým zákonem, je to ta, v jejímž těle se uskutečňuje mesiášské očekávání. I počet hvězd, jak se zdá, úzce spojuje obě víry: dvanáct je Jakubových synů a izraelských kmenů a dvanáct je Ježíšových apoštolů, základů Církve. Tedy žido-křesťanství, které vybudovalo spojený kontinent na jednom praporu.

Zůstává faktem, že po několika letech, když se uzavřela soutež idejí, v roce 1955, byl Heitzův návrh oficiálně přijat jako

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás zvu, abyste děkovaly Bohu ve svém srdci za všechny milosti, které vám dává i skrze znamení a barvy v přírodě. Bůh si přeje přiblížit vás k sobě a povzbuzuje vás, abyste mu vzdávaly díky. Proto vás opět zvu, děti moje: modlete se, modlete se, modlete se a nezapomeňte, že já jsem s vámi. Přimlouvám se u Boha za každého z vás, dokud vaše radost v něm nebude úplná.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 8. 2003

Příroda je plná znamení, jako kniha...

Jak velice potřebujeme pochopit, že naše náboženství je náboženstvím radosti! Není v černo-bílém a ještě méně v šedivém, je v barvách! My jsme se naučili nedůvěře vůči stvoření, jako by obsahovalo léčky, které by nás mohly vtáhnout do hříchu. Ale když Bůh viděl stvoření, řekl, že je to štěstí, že je to dobré pro člověka.

Panna Maria je Matka živých, je také Příčinou naší radosti. A my si při meditaci jejích poselství uvědomujeme, že chce vidět své děti šťastné. Ať jsou nesnáze každé doby jakékoliv, ona přitahuje náš pohled k tomu, co je pozitivní.

Jistě, je důležité uvědomit si dílo zkázy, které člověk způsobuje tím, že kazí přírodu, že ji znečišťuje a vykořisťuje. Ale příroda (i tak) zůstává pramenem milostí a díkůvzdání; a my, když ji budeme obdivovat, budeme mít sílu a přání, chránit ji. Právě tak jako v modlitbě: díky obdivu a radosti v ní budeme vytrvalí.

Příroda je plná znamení jako kniha, jejíž každá stránka je pokryta typografickými znaménky. Vše nám mluví o Bohu, o jeho Lásce, o jeho hojnosti o radosti, o různosti jeho darů, o jeho plodnosti a o jeho jásetu. Po vražedném létu je toto poselství výzvou zvolit život a chránit naši víru v jejím nadšeném a optimistickém aspektu, vždyť všichni lidé jsou zváni ke svatební hostině Božího království.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 8. 2003

prapor nové Evropy. Mimo jiné na potvrzení biblické inspirace a mariánské symboliky malíř dokázal prosadit svou tezi, kterou Evropská rada přijala za svou. Namítalo se, že států je teprve šest, proč tedy dvanáct hvězd? Nová vlajka neměla napodobovat americkou Old Glory, kde má každý stát jednu hvězdu.

Arséne Heitz dokázal přesvědčit odpovědné představitele Rady, přestože neprozradil náboženský pramen své inspirace, aby nevyvolal hádky. Vyložil, že pro antickou moudrost počet dvanáct byl „symbolem plnosti“, a tedy se neměl zvyšovat, až přibude nových členů. Tak to také stanoví nová ústava. Počet hvězd, jak stojí v proroctví Apokalypsy, tvoří korunu kolem hlavy „Ženy oděné sluncem“. Ten počet nebude nikdy změněn.

Závěrem jedna podrobnost, která může dát podnět k meditaci některým věřícím: slavnostní zasedání, během něhož byla vlajka přijata, se konalo v roce 1955: den nebyl nějak záměrně vybrán, ale ovlivněn politickými povinnostmi hlav států. Oním dnem však byl 8. prosinec, kdy církev slaví svátek Neposkvrněného početí P. Marie, pravdu víry, zobrazenou na záračné medailce, již se autor návrhu vlajky inspiroval. Náhoda? Jistě pro mnohé. Ale pro druhé snad diskretní, ale přesné znamení jiné „skutečnosti“, v níž má svůj význam, že nejméně tisíc let, až do rozkolu reformace, byla právě P. Maria uctívána na celém kontinentu jako „Královna Evropy“.

(Vysíláno 17. 8. 2003 na Vatikánském rozhlasu)

Bašta Pána Boha (35)

„Zcela jak si přejete! Nechci vás už dále rušit v nočním odpočinku. Buďte zdraví!“

Tu Ambrož zoufale vyskočil.

„Ne, počkejte, nesmíte ještě odejít. Poslyšte, občane prezidente! Vy jste byl také kdysi knězem. Víte, jak posvátná je přísaha a jak hrozná je křivá přísaha. Odpřisáhnete nám, že se všechno stane tak, jak jste řekl? Že kněze nepostihne nic jiného kromě vyhoštění z Poitiers? Že propustíte generálního vikáře a ženy? Že také nás propustíte z vazby, když se přiznáme?“

„Slovo vlastence je víc než přísaha,“ odpověděl prezident zlostně.

„Odpřisáhnete, nebo ne?“ pokračoval rozechvěle Ambrož.

„Dobře tedy, přísahám!“ odpověděl chladně odpadlík.

„V tom případě chceme splnit vaši podmínku,“ vzdal se kněz tichým hlasem.

„No konečně,“ oddechl si prezident a klesl opět na vězeňskou stoličku. „Tak řekněte, co víte!“

* * *

Dům pradleny ve Františkánské ulici byl od zatčení Brunevala obsazen národními gardisty, kteří si udělali pohodlí v jednotlivých pokojích. Dva z nich leželi v podkrovní komůrce, která předtím sloužila generálnímu vikáři jako úkryt, ale ani oni nemohli v tom hrozném nečase usnout. Zvláště jednoho z nich jímala přímo hrůza z blesků a burácení hromu.

„Viš, že nejsem zbabělec, Petře,“ bědoval, „ale taková bouře – to cítím strach až do morůvků. Vždyť jako bys cítil, že ještě někdo jiný drží svou pěstí člověka pod krkem – snad Pán Bůh!“

„Ale, přestaň s tím nesmyslem, Jacquesi,“ odpověděl druhý rozmrzele, „přece víš, že je Bůh svržen.“

„Ach, kéž by se dal jen tak svrhnout! Maria, Josefe! To byl

blesk! To muselo někde uhořit. Ne, ne, Petře, Pána Boha nemůžeš tak jednoduše sesadit, toho nemůžeš zastřelit ani popraviti na gilotině!“ Nebohý revoluční voják znovu vykřikl úlekem, když další zahřmění s hrozným rachotem otřáslo celým domem. „Svatá madono! To nemůže dobře dopadnout. Slyšíš, Petře, přece nespíš?“

„Copak se dá spát při tvých pitomých žvástech?“ zabručel kamarád.

„Ach, slyšíš, Petře? V tomto domě přece bydlel ten zajatý kněz. Musí tady být ukrytý kalich, mešní kalich, rozumíš? Ten bezpřísežný nechce přiznat, kam ho schoval. Ale musí zde být, i když jsme marně prohledali celý dům. Nemyslíš, že sem uhořelo právě proto, že chtěl Bůh potrestat dům, protože... Chápeš, Petře?“

„Nerozumím ani slovo z těch tvých idiotských keců!“

„No, protože jsme dům znešvětili, když je v něm mešní kalich,“ vysvětloval druhý se strachem.

„Teď už mám ale právě dost toho tvého žvanění,“ zabručel Petr. „Nech mě konečně spát!“ S těmi slovy se rozhodně otočil ke stěně a přitiskl si polštář na ucho.

V tom okamžiku se venku na ulici stalo něco podivného. Muž s dlouhým žebříkem na ramenou se blížil k domu pradleny a zastavil se před ním. Opatrně opřel žebřík k oknu podkrovní komůrky a začal lézt vzhůru. Když se dostal až nahoru, protřel noc strašný blesk.

„Pěkné počasí, krásné počasí,“ bručel si zloděj pro sebe, když současně s ohlušující

cím zahřměním, které bezprostředně následovalo, promáčkli okenní tabulku.

„Petře,“ ozval se zevnitř bojácny hlas, „neslyšel jsi? Okenní tabule zařinčela. Blesk ji musel rozbít.“ Ale kamarád jenom něco mezi klením zabručel a začal chrápat.

Zloděj mezitím vešel neslyšně do komůrky a ihned se skrčil na zem vedle postele. To bylo jeho štěstí, protože nový blesk ozářil místnost jako ve dne.

Vetřelec se bez váhání zvedl, v okamžiku se zorientoval, připlížil se ke zdi a odsunul stranou starý obraz. Otevřel malou skříňku, ukrytou ve zdi, a vzal z ní opatrně nějaký předmět. Neměl ani čas zavřít dvířka a honem se zase plížil skrčený po zemi k oknu. Ve spěchu však narazil do židle, která s rachotem spadla na zem.

„Někdo je v pokoji, Petře!“ vykřikl nyní bojácny gardista a burcoval ze spánku kamaráda. „Zloděj je v pokoji!“

„Tak přece vstaň a zastřel ho!“ zaskuhral druhý hněvivě. „Ty ses už úplně zbláznil. Kdo by tady tak měl krást, když už snad ani myš tu nenajde nic k žrádlu!“

Když se po několika minutách odvážil ustrašenec vstát a rozsvítil světlo, byl už lupič dávno pryč. Zato však zíral Jacques celý bez sebe na otevřenou skříňku ve zdi, kterou zatím při všech prohlídkách přehlédli.

Petr Coudrin, neboť kdo jiný mohl být tím zlodějem, však nesl bouřlivou nocí uctivě a s opatrností kalich, jehož úkryt mu svěřil už kdysi dříve generální vikář.

* * *

„Trváte tedy na tom, že neznáte bydliště kněze Coudrina,

ktej se také jmenuje Marche-é-Terra?“ řekl prezident trestního soudu, když uzavíral výslech ve vězeňské cele.

„To skutečně nemohu říct,“ odpověděl Ambrož. „Je jednou zde, jindy tam. Víím jen, že bydlel jak u slečny Gauffreaunové, tak i v nemocnici nevyčleňitelných, kde ho přijala sestra Ave.“

„Ano, to jste už řekl. Škoda, právě Coudrina bych rád dopadl.“

Jan Planier se zvedl. „No, však já ho už najdu. Přece jen náš rozhovor nezůstal úplně bez výsledku. Domníváte se tedy, že se kanovník Monterebeuf ukrývá v Montbernage?“

„To je ovšem jenom domněnka,“ potvrzoval Ambrož.

„Prohledáme byty podezřelých. No tak dobrou noc.“ Prezident se chystal odejít.

„Nezapomeňte, občane prezidente,“ řekl Jan Chartres chvějícím hlasem, „nezapomeňte, že jste přísahal.“ Ale ten vybuchl hlasitým smíchem a zvolal: „Vy blázni! Vy blbí, pitomí blázni! Jako bychom si nemohli dovolit proti zatraceným bezpřísežným jakýmkoli prostředkům!“ S rachotem se zavřely dveře vězení, zaskřípala železná závora, a když oba oklamání kněží zoufale bušili na dveře, ozval se jim v odpověď zase jen pronikavý, zlomyslný smích, z něhož jim bezmála tuhla krev v žilách.

„Tak se směje jen ďábel!“ zaskřípal v bezmezném vzteku Jan Chartres. Venku se rozléhaly kroky odcházejícího prezidenta.

Noc ve vězeňské cele nešťastných kněží, kteří neprohlédli ďábelskou hru, byla temnem a hořem bez konce.

* * *

Mohla být tak jedna hodina z půlnoci, když se Robert na jednu polekaně probral. Navzdory svým dobrým předsevzetím vydržet při čtení legend o světcích totiž stejně nakonec usnul.

(Pokračování)

Kdo bližního odsuzuje, může se mýlit. Kdo mu odpouští, nikdy se nemýlí.

Karel Jindřich Waggerl

Moudří jdou skrze omyl k pravdě. Blázni setrvávají v omylu.

Friedrich Rückert

Po letech zazní v severních Čechách Bokova hudba

Dva různé programy z děl Miloše Boka zazní na koncertech, které s místními pořadatelé připravuje Umělecké sdružení Elgar v severočeských chrámech. Skladatelská dráha Miloše Boka (1968) je úzce spojená s několika místy severních Čech. V Bohosudově provedl před osmnácti lety se svými spolužáky z pražské konzervatoře dnes již legendární Missu solemnis, která se od té doby dočkala 25 repríz, mj. i v newyorské Carnegie Hall, kde jí aplaudovalo přes 2500 posluchačů. Katedrále v Litoměřicích je určená subtilnější Missa brevis Es dur pro dětský sbor a doprovod. Naopak svým rozsahem monumentální oratorium Svatá Zdislava pro sóla, smíšený a dětský sbor, varhany a orchestr, na kterém Miloš Bok s přestávkami pracoval v letech 1994–2001 a které bylo dosud provedeno v několika fragmentech, nemůže být spatřeno s jiným místem než chrámem této svěřice v Jablonném v Podještědí. Oratorium zasvěcené této nedávno svatořečené patronce litoměřické diecéze vzniklo na objednávku dominikánského řádu.

V sobotu 20. 9. 2003 bude v chrámu Povýšení sv. Kříže v Děčíně (slavnost svěcení varhan) od 16.00 hod. provedena Missa brevis Es dur, Credo z Missy solemnis a část z oratoria Svatá Zdislava, nazvaná „Nekonečná sláva Boha Otce“. Stejný program bude uveden i téhož dne, tedy **20. 9. od 19.00 hod. v katedrále v Litoměřicích** (k příležitosti výročí posvěcení katedrály).

V neděli 21. 9. bude při mši svaté od 10.00 hod. v augustiniánském klášterním kostele v **Roudnici nad Labem** provedena Missa solemnis spolu s částí oratoria Svatá Zdislava. Závěr tohoto turné se uskuteční v **Lounech** v chrámu sv. Mikuláše od 17.00 hod., kde bude program shodný s roudnickým. Na koncertech za řízení autora vystoupí: sólisté, dětský sbor Mariela, Ústecký dětský sbor, Děčinský pěvecký sbor, Karlovarský smíšený sbor a orchestr Českých symfonických sólisté, celkem 200 účinkujících.

Stojanovo jubileum – farnost Dražovice – sobota 27. září 2003, farní pouť k zakončení Stojanova jubilea na Velehrad: 10.00 hod. pontifikální mše svatá na Velehradě, Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský. ● **Neděle 5. října 2003, Dražovice**, farní kostel, 10.00 hod. pontifikální mše svatá, zakončení Stojanova jubilea (výročí úmrtí 29. 9. 1923), Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský. Účinkuje Svatomichalská gregoriánská schola z Brna, sbormistr – RNDr. Josef Gerbrich. Odpoledne v 15.00 hod. svátostné požehnání.

Duchovní správa poutního místa P. Marie Pomocné (MARIA HILF) vás srdečně zve na 8. POUŤ TŘÍ NÁRODŮ k Panně Marii Pomocné u Zlatých Hor v SOBOTU 20. ZÁŘÍ 2003.

Program: 9.00 hod. – křížová cesta z města Zlatých Hor od areálu Bohemy na poutní místo. ● 10.00 hod. – modlitby a písně česky, polsky a německy ● 11.00 hod. – modlitba růžence – spojená s rozjímavým zpěvem. ● 12.00 hod. – MŠE SVATÁ, kterou budou společně sloužit: J. Ex. Mons. Erwin Josef Ender, arcibiskup – apoštolský nuncios, J. Ex. Mons. František Václav Lobkowicz, biskup ostravsko-opavský, J. Ex. Mons. Alfons Nossol, arcibiskup z Opole, J. Ex. Mons. Joachim Reinelt, biskup z Drážďan ● 14.00 hod. – odpolední program pro mládež ● 15.00 hod. mariánská pobožnost se svátostným požehnáním.

Sbližuj národy, aby utvářely budoucnost světa podle Boží vůle.
(Z přímluvné modlitby k Panně Marii.)

Autobusové spojení z vlakového nádraží Zlaté Hory od vlaků v 8.17 hod., 10.02 hod., a v 11.07 hod. zajištěno, rovněž tak k vlakům v 16.12 a 16.51 hod. Autobus z Jeseníku od kostela odjíždí v 7.45 hod. Další informace na tel.: 584 425 916.

Divadelní soubor HISTORIA a Římskokatolická farnost Povýšení sv. Kříže si Vás dovolují pozvat na poetický večer s básněmi **Martina Jančíka** z jeho nově vydané sbírky **Naslouchání tichu** v podání Jarmily Hlaváčové a Petra Piskláka, za varhanního doprovodu Ludmily Dittmanové a v režii Evy Suchánkové. **Akce se uskuteční v rájské zahradě kostela Povýšení sv. Kříže v Prostějově dne 17. září 2003 ve 20.00 hod.** V případě nepříznivého počasí se uchýlíme do chrámové lodi.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **PODZIMNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ**, která se koná **v neděli dne 14. září 2003 ke svátku Povýšení svatého Kříže.**

PROGRAM POUTI: Mše svatá v předvečer pouti v sobotu 13. září v 18.00 hodin. ● Mše svatá v neděli 14. září: 7.15 hodin, 9.00 hodin, slavná mše svatá 11.00 hodin. Celebruje P. František Sobíšek, kanovník od katedrály sv. Mikuláše. **Během dopoledne příležitost ke sváté zpovědi (svátosti smíření).** ● **Svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hodin.**

Liturgická čtení

Neděle 14. 9. – svátek Povýšení svatého

Kříže

1. čt.: Nm 21,4b-9

Ž 78(77),1-2.34-35.36-37.38

Odp.: srov. 7c

(*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

2. čt.: Flp 2,6-11

Ev.: Jan 3,13-17

Pondělí 15. 9. – památka P. Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7-9

Ž 31(30),2-3a.3b-4.5-6.15-16.20

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Jan 19,25-27 nebo Lk 2,33-35

Úterý 16. 9. – památka sv. Ludmily

(**Na Moravě: nez. pam. sv. Ludmily**)

1. čt.: 1 Tim 3,1-13

Ž 101(100),1-2ab.2cd-3ab.5.6

Odp.: 2c (*Chci kráčet v nevinosti srdce.*)

Ev.: Lk 7,11-17

Středa 17. 9. – nez. pam. sv. Kornélia a Cypriána nebo sv. Roberta Bellarmina

1. čt.: 1 Tim 3,14-16

Ž 111(110),1-2.3-4.5-6

Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova díla.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 7,31-35

Čtvrtek 18. 9. – ferie

1. čt.: 1 Tim 4,12-16

Ž 111(110),7-8.9.10

Odp.: 2a (*Veliká jsou Hospodinova díla.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 7,36-50

Pátek 19. 9. – nez. pam. sv. Januária

1. čt.: 1 Tim 6,2c-12

Ž 49(48),6-7.8-10.17-18.19-20

Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu,*

neboť jejich je nebeské království.)

Ev.: Lk 8,1-3

Sobota 20. 9. – památka sv. Ondřeje Kim Taegona, Pavla Chong Hasanga a druhů (v litoměřické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: 1 Tim 6,13-16

Ž 100(99),2.3.4.5

Odp.: 2c (*Vstupte před Hospodina s jásotem!*)

Ev.: Lk 8,4-15

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	14. 9.	15. 9.	16. 9.	17. 9.	18. 9.	19. 9.	20. 9.
Antifona	1504	1512	1708	1181	1197	1213	1692
Žalm	786	783	786	784	784	784	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1504	1512	1515	1182	1198	1213	1693
Antifony	1504	1513	1516	1183	1198	1214	1229
Žalmy	813	813	813	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1505	1513	1516	1186	1201	1217	1693
Antifona k Zach. kantiku	1505	1513	1517	1519	1202	1218	1694
Prosby	1505	1655	1711	1186	1202	1218	1694
Záv. modlitba	1506	1514	1517	1520	1202	1521	1522
Modlitba během dne:							
Hymnus	792	1156	1172	1187	1203	1219	1233
Antifony	1506	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1506	1159	1175	1190	1206	1221	1236
Záv. modlitba	1506	1159	1175	1191	1206	1222	1236
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	1507	1507	1514	1517	1192	1207	1223
Antifony	1500	1508	1514	1518	1193	1208	1224
Žalmy	1500	1508	1661	1715	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	1502	1510	1514	1518	1196	1211	1226
Ant. ke kant. P. M.	1503	1510	1515	1518	1520	1211	1227
Prosby	1503	1510	1664	1718	1196	1211	1227
Záv. modlitba	1506	1506	1514	1517	1520	1212	1521
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

PRO DĚTI

Vera Schaubert - Michael Schindler:
VELKÁ KNIHA O SVATÝCH ANEB
PO KOM SE JMENUJEME

Ilustrace Martina Špinková

Životní příběhy více než sta slavných osobností, kterých si lidé v celé Evropě po staletí váží a jejichž jména užívají. Osudy světců, praotců, proroků i andělů ožívají před čtenáři díky poutavému vyprávění V. Schaubertové a M. Schindlera, kteří napsali mimo jiné i encyklopedii *Rok se svatými*. Ilustrace M. Špinkové zobrazují tyto osobnosti v jejich typických situacích a srozumitelným způsobem přibližují dobu, v níž tito lidé žili. Text doplňují bohaté rejstříky dalších jmen a světců. Kniha vychází současně v sedmi evropských zemích, proto byl zvolen univerzální římský kalendář, který se v některých případech může lišit od kalendářů národních.

Doron, váz., 270x210 mm, křídový papír, 144 stran, 275 Kč

Jaroslav Olšava: POHÁDKY

Soubor šesti pohádek s barevnými ilustracemi Magdaleny Křenkové-Florianové. Vychází vlastním nákladem P. Jaroslava Olšavy.

Brož., A5, 72 stran, 68 Kč

MODLITBY

RŮŽENEC

Malý sešitek s krátkými meditacemi ke všem tajemstvím růžence a s textem loretánských litaní.

Paulínky, brož., 114x76 mm, křídový papír, 32 stran, 32 Kč

RODINA SE MODLÍ

V dobré křesťanské rodině má své pevné místo také modlitba. Tato knížečka je k modlitbě v rodině velmi dobrou pomůckou. Obsahuje modlitby u stolu, ranní a večerní modlitby, žehnání v rodinném společenství a biblický růženec. Vychází s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství,
druhé vydání,
brož., A6, 112 stran, 39 Kč*

Kerstin Heß: MOJE MODLITEBNÍ KNÍŽKA

Tato knížečka je určena rodičům a malým dětem jako inspirace při společné modlitbě. Najdeme zde krátké zveršované modlitby určené k nejruznějším příležitostem v životě dítěte.

Doron, váz., 124x140 mm, křídový papír, 32 stran, 89 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1;
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1